

ΠΡΟΟΔΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ
ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ, τῆ 1/13 Ἀγούστου 1889.

ΑΡΙΘ. 13.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΛΟΥΪΖΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΑΪΦΕ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΟΝΤΙ ΤΕΥΧΕΙ.

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΤΕΜΑΧΙΟΝ τοῦ Ν. Ε. Λαμπελέτ.
Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ.
Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΟΒΟΛΟΣ, εἰκὼν ὑπὸ Louise Max-Ehrler.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΟΥΑΛΙΑΣ ΛΟΥΪΖΗΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΑΪΦΕ.

(Μετὰ εἰκόνας.)

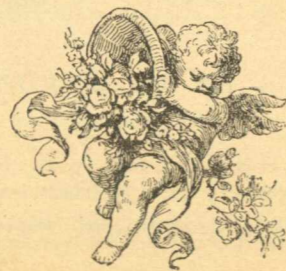
ΜΕΤΑ ζωηρᾶς ευαρεσκείας ἀπεδέξαντο καθ' ἅπαν τὸ ἡνωμένον βασιλεῖον τῆς Μ. Βρετανίας τὴν εἰδήσιν τῶν γάμων τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς τοῦ διαδόχου τοῦ βρετανικοῦ θρόνου μετὰ τοῦ Καρόλου Φάϊφε, ἡ δὲ οἰκογένεια τοῦ πρίγκηπος τῆς Ουαλίας σπουδαιότεραν ἐκτίσαστο ἐκ τούτου δημοτικότηρα. Οἱ ἄγγλοι ἐπὶ πολὺν ἡδὴ χρόνον δὲν ἦσαν βέβαιοι περὶ τῶν δεσμῶν τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως αὐτῶν μετὰ, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, πτωχῶν ἐξωτερικῶν πριγκίπων, καὶ τούτου ἕνεκα μετὰ χαρᾶς πολλῆς ἐχαίρεισαν νῦν τὴν ἐκλογὴν τῆς πριγκίπισσας, ἀκολοῦθησασῆς τῆς παραδείξιμα τῆς θείας αὐτῆς, συζευχθεῖσας τὸν μαρκήσιον τοῦ Λόρνς, καὶ τὴν συγκατάθεσιν τῶν πριγκίπων γονέων ὡς καὶ τῆς βασιλικῆς μύμης, τῆς ἀνάσσης Βικτωρίας. Ἡ πριγκίπισσα Λουΐζα-Βικτωρία-Ἀλεξάνδρα-Δάγμαρ, πρωτότοκος θυγάτηρ καὶ τρίτον τέκνον τοῦ πρίγκηπος καὶ τῆς πριγκίπισσας τῆς Ουαλίας, ἐγεννήθη τῇ 20 Φεβρουαρίου 1867 ἐν τοῖς ἀνακτορίσι τοῦ Μάρλμπορο. Ἐἶνε ἡ προσφιλεστάτη ἐγγόνη τῆς ἀνάσσης Βικτωρίας, εὐειδὲς, νοῦμον, λίαν ἀγαθὸν καὶ ἐπιμελετικμένης τυχὸν ἀγωγῆς κοράσιον. Τὸν νῦν μνηστῆρα αὐτῆς γινώσκων ἡδὴ ἐκ παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας, διατελοῦντα ἕνα τῶν ἐπιστηθωτέρων τοῦ πρίγκηπος φίλων. Πλείστα γλαυροῦ καὶ ἐνδιαφέροντα ἀνέκδοτα ἀφηγῶνται περὶ τῆς οἰκειότητος σχέσεως καὶ ἀναστροφῆς τῆς μικρᾶς πριγκίπισσας μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς ὑπερτεροῦντος αὐτὴν κατὰ δεκαπέντε ἡλικίας ἔτη. Ἡ πριγκίπισσα Λουΐζα ἐγένετο λίαν παράβολον (σερπετόν) καὶ ἰδιότροπον κοράσιον, ἡ δὲ τοιαύτη διαγωγὴ αὐτοῦ πολλάκις εἰς πολλὴν ἀμφιβολίαν καὶ ἀπελισμὸν ἐνέβαλλε τοῖς πριγκίπων γονεῖς. Ἐν μόνον ὑπῆρχε παρ' αὐτοῖς τότε μέσον πρὸς καθυστάθην αὐτοῦ, ἂν ἐλεγον αὐτῷ „ἰδοὺ ὁ Μάξ, ἡ ὁ Ἄλεξ (Ἀλέξανδρος) ἔρχεται“, ὡς διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου ἐξαπατήριζον οἰκείως τὸν ὑποκόμητα, καὶ ἀμέσως ἡ μικρὰ βασιλικὴ Ὑψηλότης ἐγίνετο φρονιμὴ καὶ ἔσπευδε πρὸς ὑπάντησιν τοῦ φίλου αὐτῆς, ὅστις ἐγίνωσκε νὰ ἐξουσιῶν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μικρᾶς πριγκίπισσας, ὅτε μὲν παίζων μετ' αὐτῆς, ὅτε δὲ ἱστορήματα αὐτῆς διηγούμενος. Διότι δὲ οὗτος ἐξεπλήρου τοὺς πόθους τοῦ ἰδιοτρόπου κορασίου προθύμως, ἔκτοτε περιέκλεισεν αὐτὸν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ καὶ ποτε δεκαπεντάετες γενόμενον εἶπεν ζωηρῶς πρὸς αὐτὸν „Ἐυεῖς τί θά σοι πῶ Ἄλεξ, ὅταν μεγαλώσω, χρεωστῆς νὰ μὲ πάρῃς!“ Οἱ πάντες ἐγέλασαν τότε διὰ τοὺς λόγους τούτου τοῦ ἀθώου κορασίου, ἀλλ' ὁ νεαρὸς ὑποκόμης διέσωσεν αὐτοὺς ὡς ζώπυρον ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ καὶ ἤδη ἐπραγματώσων αὐτούς. Ὡς δ' ἡ μνηστὴ αὐτοῦ οὕτω καὶ ὁ Κάρολος ἀνήκει εἰς τοὺς Welfe καὶ μάλιστα ἐκ μητρὸς. Ἀμφότεροί εἰσιν διασέγγονοι τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Γ', ἡ μὲν πριγκίπισσα Λουΐζα ὡς διασέγγονη τοῦ τετάρτου υἱοῦ τοῦ Γεωργίου Γ', δονκὸς τῆς Kent, καὶ ὁ Κάρολος ὡς διασέγγονος τοῦ Οὐίλλιαμ τοῦ Δ', πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ δονκὸς τῆς Kent.

Ὁ Ἀλέξανδρος-Οὐίλλιαμ-Γεώργιος-Δουφ-Κάρολος τοῦ Φάϊφε καὶ βαρόνος Σκένε τοῦ Σκένε ἐν τῷ ἡνωμένῳ βασιλείῳ, ὑποκόμης Μακδούφ καὶ βαρόνος Βράκο τοῦ Κιλβράδδε ἐν Ἰρλανδίᾳ, ἐγεννήθη τῇ 10 Νοεμβρίου 1849. Ἠκολούθησε τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἰάκωβον, Κάρολον τὸν Ε' τῇ 5 Αὐγούστου 1879 καὶ τῷ 1885 ἔλαβε τὸν τίτλον „κόμητος τοῦ ἡνωμένου βασιλείου“. Πρὸς τούτους διατελεῖ λόρδος ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ κομητάτου τοῦ Ἐλγιν καὶ ἀπὸ τοῦ 1874

μέχρι τοῦ 1879 ὡς ὑποκόμης τοῦ Μάκδουφ παρεκάθειεν ἐν τῇ βουλή τῶν κοινοτήτων ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἐλγιν καὶ Νάϊρν. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν δὲ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ φρονημάτων ὁ Φάϊφε ἀνήκει εἰς τοὺς φιλελευθέρους ἐνωτικούς, βραδύτερον ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον περιεβλήθη τὸ ἀξίωμα λοχαγῶ τοῦ σώματος τῶν ὀμοτίμων καὶ ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Γλάδστοντος διετέλεσεν ὑφυπουργὸς ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τῷ 1882 μετέβη ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ ἀποστολῇ καὶ κομιστῆς τοῦ παρασήμερου τῆς ταινίας τῆς περισκελίδος πρὸς τὸν βασιλέα εἰς τὴν ἀλλὴν τῆς Σαξωνίας. Πλὴν τούτων οὐδαμῶς ἀλλաχαῦ διέπρεψε πολιτικῶς.

Ὁ Κάρολος Φάϊφε ἐν Σκωτίᾳ πρὸς τῷ τίτλῳ τοῦ δονκὸς τῆς Σουθερλάνδης διατελεῖ ὢν πρὸς τούτους καὶ κάτοχος τοῦ πλείστου ἐδάφους τοῦ κομητάτου ἐκμισθῶν ὑπὲρ τὰς 200.000 πλέθρων γῆς, ἀπ' ἧς καρποῦται 70.000—80.000 λιρών στερλινῶν ὡς ἐτησίαν πρόσ-οδόν. Πρὸς τούτους δὲ ἱκανὴν ἰδιοκτησίαν κέκτηται καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, διατελὼν τοσοῦτ' ἡγεῖν κτηματίας τοῦ πριγκίπου τῆς Ουαλίας, ὅσα καὶ τῆς Ἀνάσσης Βικτωρίας ἐν Σκωτίᾳ. Ἐν δὲ τῷ ἄσπῳ τοῦ Λονδίνου διατελεῖ σιωπηλὸς μέτοχος τῶν πολλῶν τραπεζιτικῶν ἐργασιῶν τοῦ Herries, Farguhar καὶ Σα, ἀπ' οὗ ἱκανὴν ἐκτίσαστο περιουσίαν χρηματικὴν. Ἐν τῇ ἄνω δὲ Σκωτίᾳ πολλὰς ἀπολαύει ἀγάπης ἕνεκα τῶν ὑπ' αὐτοῦ χάριν τῶν ἐκμισθωτῶν τῶν γαιῶν εἰσαχθεῖσάν μεταρρυθμίσειαν. Ἡ γενεαλογία αὐτοῦ, ὡς υἱοῦ τοῦ Σκώτου Βέρρε, ἀνάγεται μέχρι τοῦ ἀνδρείου Μάκδουφ, τοῦ σπουδαίου λαβόντος μέρος εἰς τὴν ἥτταν καὶ ἐκθρόνισιν τοῦ τυράννου Μάκβεθ. Ἐν δὲ τῇ κοινωνίᾳ ὁ Κάρολος Φάϊφε ἀείπτως φυσικῶς μέγα διεδραμάτισε πρόσωπον, καίπερ ἕνεκα τοῦ μικροῦ, ὑποπάχρους ἀναστή-ματος καὶ τῆς ἐρυθρωπῆς κόμης, περιβαλλούσης εὐχαριν, ὑγιᾶ καὶ εὐχρουν ὄψιν, δὲν δύναται νὰ συγκρατηθῆται τοῖς ὠραίοις ἀνδράσι.

Οἱ γάμοι τοῦ νεαροῦ ζεύγους ἐτελεσθησαν τῇ 15/27 Ἰουλίου ἐν τῷ ναύκῳ τοῦ ἀνακτοροῦ τοῦ Βούκινγχαμ, ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ, παρουσίας καὶ τῆς ἀνάσσης Βικτωρίας. Ὁ γαμβρός, ὡς ὅν ἡ ἀνασσα ἀπένευμε τίτλον μαρκησίου καὶ δονκός, ἔφερε τὴν στολὴν τοῦ πυροβολικοῦ τῶν ἐθελοντῶν, ἡ δὲ νύμφη λευκὴν ἀτλάζινον περιβολὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ βαρυσίμων τριχάπτων, ὡς μόνον δὲ κοσμήματα τὰ νυμφικὰ τοῦ μνηστῆρος δῶρα, περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν καὶ ψέλιον ἐξ ἀδαμάντων. Ὁ πρίγκηψ τῆς Ουαλίας ὠδήγει τὴν νύμφην, ἡ ἠκολούθουν ἐν βροδίῳ περιβολῇ αἱ ὀκτώ παράνομοι, φέρουσαι τὰ ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ δωρηθέντα αὐταῖς ψέλια μετὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων Λ. καὶ Φ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς παρετέθη οἰκογενειακὸν ἄριστον ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπιατορίῳ. Εἰς τὰς συνήθεις προσόσεις ὑπὲρ τῶν νεονύμφων καὶ τῆς ἀνάσσης προσετέθη καὶ ἡ ὑπὲρ τοῦ βασιλέως τῶν ἐλλήνων. Περὶ ὧραν τετάρτην ἡ νύμφη ἀπε-χαίρεισεν ἐν συγκινήσει τοὺς γονεῖς, ἀπερχομένη εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ συζύγου, ἔνθα ἑτέρα περιέμενεν αὐτὴν δεξιῶς. Κοράσια λευκο-στόλιστα καὶ μειράκια τὸν σκωτικὸν φέροντα ἱματισμὸν ἔρρανον τὸν δρόμον τῆς δι' ἀνθέων. Κύριοι καὶ Κυρία ἐχαίρειζον διὰ πύλων καὶ μανθλιῶν, οἱ κώδωνες ἐσήμενον εὐθὺμως, ἐκ τῆς γειτονος δ' ἐπαύ-λεως τοῦ κόμητος τῶν Παρισίων μικρὰ τηλεβόλα ἐπυροσκόρτου πρὸς τιμὴν. Τὸ ἑσπέρας ἐφωταγωγήθησαν λαμπρῶς αἱ κτήσεις τοῦ δονκός καὶ τὰ περίχωρα.

Η ΤΑΦΗ ΠΑΡ' ΕΛΛΗΣΙΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγ. φύλλον.)

Δ'.

Περὶ τῶν τάφων ἰδίως καὶ μνημάτων.

Qμὴ καίμενοι νεκροὶ ἐτίθεντο ἐντὸς κατασκευασμάτων, ἅτινα ἐκαλοῦντο σοροί, πύελοι, λάρνακες, ληνοί, θροῖται κτλ. κατασκευάζοντο δὲ ταῦτα ποικίλα τὸ σχῆμα, ὡς δύναται τις νὰ ἴδῃ παρὰ Stackelberg (die Gräber der Hellenen), ἐκ κυπαρίσσου καὶ συνηθέστερον ἐξ ὀπτιῆς γῆς, καὶ οὕτως ἐθάπτοντο ὑπὸ τὴν γῆν. Κατὰ Πλούταρχον, ἐν βίῳ Σόλωνος, οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἔστρεφον τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ πρὸς ἑώ, οἱ Μεγαρεῖς δὲ πρὸς ἑσπέραν, ἕως μεθ' ἀπάντων τῶν Δωριέων· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἐτίθετο σημεῖον τι ἐπὶ τῶν τάφων, μετὰ ταῦτα ὅμως εἰσῆχθη βαθμηδὼν ἡ πολυτέλεια καὶ κατασκευάζοντο μνήματα μεγαλοπρεπῆ, ὥστε ὁ Σόλων διέταξε κατὰ Πλούταρχον, ἵνα μηδεὶς ἀνεγείρῃ μνημα ἀπαυτοῦν πλεόν τῶν τριῶν ἡμερῶν ἐργασίας δέκα ἀνδρῶν· ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι ταχέως ἡ διάταξις αὕτη περιήλθεν εἰς ἀχρησίαν καὶ εὐτυχῶς διὰ τοὺς ἀρχαιολογούντας.

Ἀρχαιότατον καὶ περιεργότατον εἶδος τάφων εἶνε οἱ ὑπόγειοι θολωτοὶ λεγόμενοι τάφοι, οἵτινες μέχρι σήμερον ἐσφαλμένως ἐξε-λαμβάνοντο ὡς θησαυροφυλάκια. Τοιοῦτοι εἶνε οἱ ἐν Μυκῆναις, Ὀρχο-μενῷ, Σπάτῃ καὶ Μενιδίῳ τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐσχάτως ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὸν Βόλον ἀνακαλυφθέντες, καὶ οἵτινες ἀδύνατον καθ' ἡμᾶς νὰ μὴ ἔχωσι συγγένειαν πρὸς τοὺς Αἰγυπτιακοὺς τάφους. Οἱ θολωτοὶ τάφοι εἶνε ἐλεύθερα λίθινα οἰκοδομήματα συγκλειόμενα διὰ λίθων ἐπισεσωρευμένων οὕτως ὥστε νὰ ἀπολήγῃσιν εἰς ὀξὺ καὶ ἔχουσι δίοδον, δι' ἧς συγκοινωνοῦσι πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς· οἱ λίθοι, ἐξ ὧν εἶνε κατασκευασμένοι, δὲν εἶνε ὀγκώδεις, μικροὶ δὲ καὶ μεγάλοι συνάπτονται πρὸς ἀλλήλους ἄνευ ἀμμοκονίας καὶ πνευπέσχωνται δυνάμει τῆς ἰσορροπίας· ὁμοίωτροπον καὶ ἐπίσης ἀρχαῖον εἶδος τάφων θεωρητέον τοὺς ἐντὸς βράχων λελαξευμένους ἐν εἰδεί δωματίου τάφους, ἐξ ὧν σώζονται τινες εἰσέτι περὶ τῶν Ἀθηνῶν, ἰδίᾳ ὅμως ἐν ταῖς νήσοις, ἐν Δελφοῖς καὶ τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔνθα ἡ πρόσφισ τοῦ βράχου παρουσιάζει καὶ ἀρχιτεκτονικὴν μορφήν. Ἐννοεῖται οἱ τοιοῦτοι εἶδους τάφοι, σπάνιοι ὄντες, ἀνήκον εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν κρατίστων, μέχρι τῶν μεταγενεστέρων χρόνων ἐν χρήσει διατελοῦντες, οἷον ἐν Ἀθήναις τὰ Κιμώνεια μνήματα, τὰ ἔξωθεν τῶν Μελετιδῶν πυλῶν (Hrod. VI. 103).

Μετὰ τοὺς θολωτοὺς τάφους, οἵτινες ἦσαν πολυτελεῖς καὶ δαπανηροὶ καὶ ὡς τοιοῦτοι μόνον εἰς βασιλεῖς καὶ τυράννους ἀνή-κοντες, ἀναφαίνονται οἱ λεγόμενοι τὸ μ. β. οἱ, ὁμοιάζοντες ἐξωτερικῶς πρὸς τοὺς θολωτοὺς τάφους καὶ ἔχοντες τὸ αὐτὸ μὲ αὐτοὺς σχῆμα. Ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου μόνον τοιοῦτον εἶδος τάφων ἀναφέρεται· κατασκευ-άζοντο δὲ οὗτοι ἐκ σωροῦ χώματος ἐπισεσωρευμένου περὶ τοῦ λάκ-κου, ὅπου κατετίθετο τὸ περιέχον τὰ κεκαυμένα ὄσα τῶν νεκροῦ ἀγγεῖων, καὶ ἀποτελούμενον οὕτω γηλόφου μεγάλου ἢ μικροῦ, ἀνα-λόγως τῆς ἐπιστημότητος τοῦ νεκροῦ. Ἐκ τοῦ ἀπλοῦ τούτου τύμβου, ἐφ' οὗ πολλάκις ἐτίθετο ἀπλοῦς ἀκατέρηστος λίθος πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ νεκροῦ, προσήλθεν εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἡ περικαλλῆς μορφή τῶν ἐπιταφίων μνημείων, εἰς αἷ οἱ Ἕλληνας ἰδιάζουσιν ἐπέ-στησαν προσοχὴν ἐξαντήσαντας πάσας τὰς καλλιτεχνικὰς μορφάς, ἃς ἡ βαθεῖα τοῦ καλοῦ αἰσθητικῆς καὶ ἡ δημιουργικῆς αὐτῶν φαντασία ἐμόρφωσεν.

Τὰ ἐπὶ τῶν τάφων ἀνεγείρομενα μνημεῖα ἦσαν ποικίλα τὸ εἶδος, δύναται ὅμως νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὰς ἑξῆς πέντε κατηγορίας· α'.) στήλας, β'.) κίονας, γ'.) ναῖδια ἢ ἡρώα, δ'.) τραπέζας, ε'.) ὕδριας ἢ κάλπας καὶ στ'.) ἐπιταφίους πλάκας. Κατὰ τὸν Πλούταρχον, Διδώωρος ὁ Περηνήγητς ἔγραψεν ἰδιαιτέραν πραγματείαν περὶ μνημείων μὴ

σωζομένων ἀτυχῶς, ἧτις θὰ ἡδύνατο σήμερον πολὺ νὰ διαφωτισθῆ τὸ σπουδαιότατον τοῦτο θέμα τῶν μνημείων καὶ νὰ χειραγωγῆσθῆ τὰς ἀνακαλύψεις τῶν νεωτέρων χρόνων, θὰ προσπαθήσωμεν οὐχ ἤστων νὰ ἐξηγήσωμεν συνοπτικῶς ἐν ἑκάστῳ τούτων εἰδῶν μνημείων. Καὶ αἱ μὲν στήλαι εἶνε συνήθως μικρότεραι τοῦ ἐνὸς μέτρου ὕψους, ὄρθιοι ἐκ πελεκημένου λίθου ἐν σχήματι ὀρθογωνίου, οὗ ἡ μὲν μία μικρότερα πλευρὰ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν, ἡ δὲ ἑτέρα μετ' ἀετωματίου τὴν κορυφήν· οἱ δὲ κίονες ἢ κιονίσκοι εἶνε κλινδροὶ τοῦ αὐτοῦ περιπῶ ὕψους, μετ' ἀκτῖνα δέκα μέχρι δεκαπέντε ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, ἄνευ τινος ἀρχιτεκτονικοῦ κόσμου, ἔχοντες τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν ἐπι-πεδον, ἕως διότι ἐτίθεντο ἐπ' αὐτῶν ἀγγεῖα πλήρη ἀνθέων. Μετὰ τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον καὶ κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους ἀναφαίνεται τὸ εἶδος τῆς τρίτης κατηγορίας τῶν μνημείων, ἧτις τὰ ἡρώα (aediculae) ἐκ λίθων πελεκητῶν τετραγωνικῶν. Τὸ τέταρτον εἶδος, ἧτις αἱ τραπέζαι, εἶνε βαθροειδῆ τετράγωνα ἐπιθέματα μετὰ γείσου καὶ βάσεως, μετὰ γλυφῆς τινὰ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς ἐχούσης τὴν ἐπιγραφὴν· πολλάκις τὰ ὀρθογώνια καὶ ἐπιθέματα ἔχουσι μέγαν ὄγκον· ἕως ταῦτα εἶνε αἱ παρὰ τοῦ Κικέρωνος μνημονού-μενα mensae (de Leg. 2, 26).

Αἱ ὕδριας ἢ κάλπαι εἶνε λίθινοι ἢ μαρμάρεινοι οὐχὶ κεκοιλω-μένοι ὄγκοι, φέροντες τὸ σχῆμα τῆς Ἀττικῆς ληκίδου, ἔχουσαι λαβὴν συναφῆ καὶ ἀδιάτρητον, ἀπὸ τοῦ λαμποῦ ἀρχομένην καὶ κα-τιούσαν καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ληκίδου, μετ' ἀναγλύφου ἐνίοτε ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου τῇ λαβῇ ἐπιφανείας τῆς κοιλίας ἢ μετὰ ζωγραφιῶν. Τέλος αἱ ἐπιτάφιοι πλάκας εἶνε ἐπιμήκη μικροῦ πάχους ὀρθογώνια μάρμαρα ἐκτάθην τοποθετούμενα ἐπὶ τῶν τάφων ἐπὶ κρηπίδος πάν-τοτε καὶ μετ' ὑπτίας τὰς ἐπιγραφάς. Ἐκτὸς τῶν ἐξ ὅμως τούτων εἰδῶν μνημείων εἶνε καὶ οἱ σαρκοφάγοι· οὗτοι εἶνε μᾶλλον τάφοι ἢ μνη-μεῖα καὶ αἱ τετράγωνοι κεκοιλωμένα θῆκαι μετ' ἀναγλύφου ἰδιόσχη-μον, ἐν ᾗ ἐτίθετο τὸ χάλκινον, ἢ μολύβδιον, ἢ καὶ ἀργυροῦ ἀγγεῖον, ἐν ᾗ περιείχοντο τὰ ὄσα τοῦ νεκροῦ· τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶδος, ὡς εἶνε πρόδηλον, ἀνήκει εἰς τὸ ἕτερον εἶδος τῆς ταφῆς τὸ τῆς ἀποτεφρώσεως. Τέλος ἐν τοῖς μνημείοις πρέπει νὰ συγκαταλεχθῶσι καὶ μορφαὶ τινες ζώων οἷον λέοντες, ταῦροι, κύνες, Σειρήνες κτλ. ὧν ἕκαστος ἔχει ἰδίαν συμβολικὴν παράστασιν.

Ἐπὶ τὴν μνημείων ἐτίθεντο καὶ ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαὶ καὶ ἄλλαι παραστάσεις εἰκονικαὶ ἢ μυθολογικαὶ ἀνάγλυφοι· καὶ αἱ μὲν ἐπιγραφαὶ ἐδήλουν τὸ ὄνομα τοῦ ἀποβιώσαντος καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἢ τὸν δῆμον καὶ ἄλλας τινὰς δηλώσεις· αἱ δὲ παραστάσεις περιωρίζοντο εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ νεκροῦ, οἷον ἐπὶ τῶν μνημείων νέων καὶ νεανίδων παρίστατο εἰκὼν παιδὸς ἢ κόρης κρατούσης ὕδριαν ὕδατος, ὅπερ ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων ἐξηγεῖται ὡς τὸ σῆμα τῆς ἀγάμου καταστάσεως, ἢ ἐπὶ τῶν μνημείων πολεμιστοῦ παρίστατο ὀπλίτης. Ἐπὶ τῶν μνημείων συζύγων ἐγράφετο, εἰ καὶ σπάνια τὰ παραδείγματα, ἡ μυθολογικὴ παράστασις τοῦ Ὀρφέως καὶ τῆς Εὐρι-δικῆς. Πολλάκις ὅμως ἐπὶ τῶν πλακῶν τῶν μνημάτων ἐνεχαράττον-το, παρεκτὸς τῆς ἐπιγραφῆς, τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης ἢ τοῦ ἐπαγ-γέλματος τοῦ νεκροῦ, οἰκίστημα καλοῦντα, καθὼς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, π. χ. ὁ πήχυς καὶ ἡ φάλις διὰ τοὺς βράπτας, ἢ πλάστιγγὲ διὰ τοὺς παντοπόλους, τὸ ξυράφιον διὰ τοὺς κουρείς καὶ ἡ στάθμη διὰ τοὺς οἰκοδόμους· ὡσαύτως, ὡς γνωστὸν, ἡ σκιά τοῦ Ἑλληνόμορος ἐν τῷ Ἀδῷ ἐξαιτεῖται παρὰ τοῦ Ὀδυσσεῦς, ὅπως ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ στήση καὶ μίαν κώπην δηλοτικὴν τοῦ ἐπαγγέματός του.

Ὅπως ἰδιαιτέραν κλάσιν παραστάσεων ἀποτελοῦσι τὰ λεγόμενα νεκροδείπνα ποικίλα τὸ εἶδος καὶ τὴν ἔμπνευσιν. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῶν παραστάσεων καὶ ἐπιγραφῶν πολ-λάκις ὁ νομοθέτης ἔλαβεν ἀφορμὴν ἵνα ἐπέμβῃ, ὅπως κανονίσῃ τὴν ἰδιωτικὴν ματαοδοξίαν μέχρι τοῦ γελοίου πολλάκις ἐξικνουμένην. Ἐν Σπάρτῃ, ὅπου πάντα ἐν γένει τὰ τῆς ταφῆς ἐτελοῦντο λιτότερον, δὲν ἐπετρέπετο ἄλλη ἐπιγραφή ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ νεκροῦ· ἐν Σικωῶνι δὲ προέβησαν εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν πάσης οἰασθῆποτε ἐπι-γραφῆς ἕνεκεν τῶν συχνῶν καταχρήσεων.

Οί γαιοκτήμονες τῆς Ἀττικῆς ἐνεταφιάζοντο φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐν τοῖς ἰδίοις ἀγροῖς, καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν ὁ Πλάτων ἀναφέρει ὅτι οἱ νεκροὶ ἐθάπτοντο ἐντὸς τὴν ἰδίων οἰκῶν (Πλατ. Μιν. Ε. 315)· διότι νεκροταφεῖα κατὰ τὴν νεωτέραν σημασίαν τῆς λέξεως, ἦτοι δημόσιοι χώροι πρὸς κοινὴν πάντων ταφὴν, δὲν ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαίῳ, ἐκτὸς ἐνομοίαι τοῦ ἔξωθεν τοῦ Κεραμεικοῦ χώρου, προσωρισμένου ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμῳ πιπτόντων καὶ δημοσίας δαπάναις θαπτομένων. Οἱ λοιποὶ τάφοι ἐθεωροῦντο ὡς ἰδιωτικῆ ἰδιοκτησία καὶ ἀνήκον εἰς τοὺς διαφόρους οἴκους τοῦ ἄσπεως. Οὐχ ἦρτον ἀναφύονται καὶ πόλια Ἡρία, ἦτοι ἀγροὶ πρὸς Ἡρία, ἦτοι μνήματα κοινὰ κατὰ τὴν ἐρμηναίαν τοῦ Μ. Ἐτυμολογικοῦ καὶ τοῦ Ἀρποκρατίωνος. Ἐν γένει ἐντὸς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων δὲν ἐπετρέπετο ἡ ταφὴ νεκρῶν, ἀλλ' ἀνδρῶν ἐπιφανῶν, εὐεργετῶν τὴν πόλεως, ἢ νικηφόρων στρατηγῶν, ἐψηφίζετο ἢ ἐντὸς τῆς πόλεως ἐν δημοσίαις πλατείαις, ἢ παρὰ ὁδοῖς ὀνομασταῖς, οἷα ἡ ἱερὰ ὁδὸς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα, ταφῆ, ὡς τοῦτο ἐγένετο ἐν Μεγάροις καὶ ἐν Τάραντι καὶ ἐν Ἄργει. Ἀλλὰ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα ἦσαν μνήματα τιμητικὰ καὶ κενωτάτα ἢ τάφοι. Καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἡ Σπάρτη ἵπποιετο ἐξαιρέσειν, διότι ὁ Λυκούργος ἐπέτρεψε τὴν ἐντὸς τῆς πόλεως ταφὴν, ὅπως ἐθισθῶσιν οἱ νέοι ἀφρόβως ἔχειν πρὸς τὸν θάνατον. Μετὰ τῶν νεκρῶν συγκαταθρύττοντο, ὡς ἀνάλογόν τι συνέβαινε καὶ ἐπὶ τῆς ἀποταφρώσεως, καὶ πράγματα πολύτιμα, οἷα ἐμαρτύρουν τὴν στοργὴν τῶν οἰκείων πρὸς τοὺς τετελευτηκότας, ἢ ἦσαν προσφιλεῖ καὶ συνήθη αὐτοῖς ζῶσιν· τοιαῦτα δὲ ἦσαν ψέλια καὶ ἐνώτια καὶ δακτύλιοι, ἢ καὶ πολύτιμα ἐνόμματα, πρὸς δὲ καὶ λήκνυθοι λεπτῶς ἐπεξεργασμένοι καὶ ἐξωραρισμένοι. Ἐκ τούτων πλήθος ἄνιστον ἀνεύρον οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Μομμίου καταστραφείσης Κορίνθου, ἐξ ὧν ἐπιπρώθη ἡ Ῥώμη, καθ' ἃ διηγείται ὁ Στράβων, ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμερον ἐν τοῖς ἀνασκαπτομένοις τάφοις ἀνεύρισκονται τοιαῦτα.

Ε΄.

Τὰ μετὰ τὴν ταφὴν.

Μετὰ τὴν ἐκφοράν ἐγένετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ θανόντος εὐωχία κοινὴ τῶν συγγενῶν καὶ οἰκείων καλουμένη περιδειπνον ἢ νεκρόδειπνον. Οἱ συγγενεῖς τῶν ἐν Χαίρωνείᾳ πεσόντων συνεφωνήσαν νὰ ποιήσωσι τὸ νεκρόδειπνον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Δημοσθένους „ὡς παρ' οἰκειοτάτῳ τῶν τετελευτηκότων“. Τὸ δεῖπνον τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς παρεχόμενον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ θανόντος „κατὰ τιμὴν“ ὡς λέγει ὁ Ἀρτεμίδωρος „τὴν ἐκ τῶν συμβιωτῶν εἰς τὸν ἀποθανόντα“. Ἐν τούτῳ οἱ οἰκεῖοι καὶ οἱ φίλοι προσεπάθουν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ πείσωσι τοὺς συγγενεῖς ἢ γονεῖς τοῦ νεκροῦ νὰ λάβωσι τροφῆν. Τὰ νεκρόδειπνα ταῦτα εἰκονίζοντο πολλὰκις, ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, ἐπὶ τῶν ἐπιταφίων μνημείων, ἐν τινὶ γωνίᾳ αὐτῶν παρίστατο ὁμοίωμα κεφαλῆς ἵππου, τὸ ὁδοπορικὸν τοῦ θανάτου ὑποσημαίνοντος. Ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα διετέλουν οἱ ἀρχαῖοι πολλὰκις τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος τιμώντας διὰ θυσιῶν ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ· κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς ταφῆς ἐγένετο θυσία, ἦτις ἐλέγετο τρίτα! οὐ μόνον ἢ συνήθεια καὶ παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ ἡ λέξις αὕτη διεσώθη εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἐτέρα θυσία ἐγένετο κατὰ τὴν ἐνάτην ἡμέραν λεγομένη ἔννατα, ἔτερα δὲ κατὰ τὴν τριακοστὴν ἡμέραν λεγομένη τριακάς, καὶ τελευταία ἐτησία, καθ' ἣν ἡμέραν ἐγένετο ἡ τελευτὴ αὐτοῦ. Αἱ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ θυσίαι ἐλέγοντο ἐναγίσματα, ἰδίᾳ δὲ αἰμοκουρίαῖ ἀν ἐπεσφάζοντο σφάγια, χοαὶ δὲ ἀν μόνον κρᾶμα ἐκ γάλακτος μέλιτος καὶ ὕδατος ἐξέχοντο εἰς τρεῖς σπονδὰς ἐν βόθρῳ ἐγγὺς τοῦ τάφου ἀνοικόμενῳ· κατὰ τὰ ἐναγίσματα δὲ ταῦτα τὰ μνήματα ἐκοσμοῦντο στεφανῶσι καὶ ταινίαις καὶ ἐμυροῦντο· ἰδίως ἔστεφανο τότε τὰ μνήματα μὲ σέλινα, ἐξ οὗ καὶ

ἡ παροιμία „δεῖται σελίνου“, ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνως νοσοῦντων· ἐδοξάζετο ὅτι τὰ ἐναγίσματα κατέβαινον εἰς τοὺς ἐν Ἄδῃ διὰ τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ ἐγένοντο αὐτοῖς μελίγματα. Ἐναγισμάτων δηλωτικαὶ γραφαὶ περιεσώθησαν τινες ἡμῖν ἐπὶ ἀγγείων· καὶ ἐπὶ ληκνύθου εὐρεθείσης ἐν τινὶ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀνασκαφέντων τάφων. Δηλοὶ δὲ ἡ γραφὴ στήλην, ἢ τὸ ἐπίθεμα ἔχει γῆμα ἀκάνθου, πρὸς τὴν στήλην βαδίζουσι δύο γυναῖκες, ὧν ἡ μὲν ἐξ ἀριστερῶν τοῦ ὁρώντος κρατεῖ ἐν σῆ δεξιᾷ κανοῦν, ἐφ' οὗ ἐπίκειται ταινία καὶ πιθανῶς καὶ περιεῖχον ἐν αὐτῇ πάντα τὰ πρὸς ἐναγίσματα χρήσιμα, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ φιάλην.

Τὸ δημόσιον πένθος τῶν συγγενῶν, ἐκδηλούμενον διὰ μέλανος ἱματίου, κουράς τριγῶν καὶ ἀποχῆς ἀπὸ στεφανώσεως ἐν ἑορταῖς, διήρκει ἀλλαχθῶ ἄλλον χρόνον. Ἐν Σπάρτῃ, λόγου χάριν, μόνον δέκα ἡμέρας, ἐν Ἀθήναις δὲ τριάκοντα, ἐν Κέφῳ ἐξαιρετικῶς ἔφερον ἡ μῆτηρ τὸ πένθος τοῦ υἱοῦ τῆς ἐπὶ ἔν ἔτος.

Ὡς περίεργον ἀναφέρομεν τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐγένοντο τὰ ἐπικήδεα νόμιμα καὶ ὁ τάφος ὑπὲρ προσώπου ψευδῶς ἀναγγελθέντος ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· ὁ τοιοῦτος, καλούμενος ὑστερόποτος ἢ δευτερόποτος, ἐθεωρεῖτο ἀκάθαρτος καὶ ἀπηλλάσσετο τοῦ μιάσματος μόνον ὑποβαλλόμενος εἰς τὰ ἐπὶ τοῦ ἀρτιγενήτου βρέφους ἔθιμα, ἦτοι περιτυλισσόμενος κειρίαις καὶ σπαργάνοις ὡς τὰ νήπια.

Ταῦτα ἐν συντόμῳ περὶ τῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι ταφῆς, ὅσα ὁ χρόνος καὶ ὁ χώρος, ὃν εὐγενῶς πάνυ ἡ Διευθυνσις τῆς „Προόδου“ ἐν ταῖς στήλαις αὐτῆς μὲ παρεχώρησε, ἐπέτρεπον διὰ βραχέων νὰ περιλάβω.

Π. ΚΑΣΤΡΩΜΕΝΟΣ

Ἐφορος τῶν ἀρχαιοτήτων.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ.

Μεγάλῃ τοῦ ἄρχοντος ἀρετὴ ἐστὶ τὸ νὰ γινώσκῃ νὰ ἐκλέγῃ τοὺς καταλλήλους ἀνθρώπους· ἡ ὀρθὴ αὕτη ἐκλογὴ εἶνε τὸ ἥμισυ τῆς τέχνης τοῦ κυβερνῆν.

Ἰούλιος Σίμων.

Υπάρχουσιν ἐν τῇ ἀρχῇ πασῶν τῶν ἐξουσιῶν πράγματά τινα φοβίαν ἐπιποιούντα.

Βουρδαλού.

Ἡ μόνωσις βοηθεῖ τὴν ἐμπνευσιν, τόσῳ δὲ μειζούδῃ εἰσὶν ἀξίας τὰ ἔργα ἐν ὅσῳ μειζοῖ ἐγένοντο γαλήνη.

Ἐρν. Ρενάν.

Ὁ πολιτικὸς ἀγὼν τοῦ μέλλοντος οὐσιώζει τῇ μάχῃ τοῦ ἴγερμα· εἶνε ἡ μάχη τοῦ στρατιώτου.

Λόρδος Σαλισבורν.

Ἡ μονομαχία εἶνε πόλεμος ἐμφύλιος ἐν μικρογραφίᾳ.

Ἀθριανὸς Χερᾶρ.

Ἐν τῇ τέχνῃ ὡς καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ υπάρχουν οἱ σφαλῶδες φρονούντες, οὗτοι ὁ νεωτερισμὸς εἶνε πάντοτε ὑπέρτερος ἐκείνου, ὅπερ ἀξιοὶ ν' ἀντικαταστήσῃ.

Ἐρρίκος Φονιέ.

ΤΙΣ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ;

(Ἀγγλικὸν διήγημα.)

Μετὰ πολλὰς περιπετείας εἶχον συνεταιρισθῆ εἰς δημόσιον πληρεξουσιώτητος γραφεῖον, οὗ ἡ πελατεία ἦν ἥμισυ ἀριστοκρατικῆ ἀποτελουμένη ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ ἐργολάβων καὶ ἐμπόρων. Ἐξελάττην λοιπὸν οὐ μικρὸν ἰδῶν ἡμέραν τινὰ ἄμαξαν πολυτελεῖ φέρουσαν τὰ σήματα ἀριστοκρατικοῦ οἴκου, ἦτις ἔστη πρὸ τῆς θύρας ἡμῶν, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐξελθοῦσαν γυναῖκα πεπλοφόρον καὶ μελανειμοῦσαν, ἀλλὰ κομφοτάτην. Εἰσῆλθον πάραυτα εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον καὶ διέταξα νὰ εἰσαγάγῃσι τὴν κυρίαν ταύτην. Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἔκκληξις μου, ὅταν, ἀφ' οὗ ἀπέσυρε τὸν πέπλον αὐτῆς, ἀνεγνώρισα τὴν περικαλλῆ κόμησσαν Σεθῶν, ἢς πολλὰκις εἶχον ἀποθαυμάσει τὴν εἰκόνα. Νέφος θλίψεως ἐσκίασε τὴν γοητευτικὴν αὐτῆς μορφὴν, ζωηρὰ δὲ ἀνησυχία, μετέχουσα σχεδὸν καὶ τρόμου, καταφαίνετο ἐντὸς τῶν μεγάλων μαύρων ὀφθαλμῶν αὐτῆς.

— Ἡ κόμησσα Σεθῶν, ἀνέκραξα ἀκουσίως ὑποκλιθεὶς καὶ προσενεγκῶν αὐτῇ καθέκλαν.

— Μάλιστα, σεις δὲ, νομίζω, κύριε, εἶσθε εἰς τῶν διευθυντῶν τοῦ ὀνομαστοῦ τούτου πρακτορείου.

Υπεκλίθην ἐκ νέου καὶ ἀπήντησα μετριοφρονῶς ὅτι ἤμην ὁ κύριος Σάρως, συνέταρος τῷ ὄντι, ἐν τῷ πρακτορείῳ τούτῳ, ὅπερ εὐηρεστεῖτο ν' ἀποκαλέσῃ ὀνομαστόν.

— Λοιπὸν, ἐπανέλαβεν, ἔρχομαι νὰ συμβουλευθῶ ὑμᾶς περὶ ὑποθέσεως, ἦτις ἔχει δι' ἐμὲ σοβαρὰν, ζωτικωτάτην σπουδαίτηρα.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐξήγγαθεν ἐκ τοῦ χρηματοφυλακίου τῆς τραπεζικῆν γραμμᾶτιον, ἀμνηχανοῦσα πως, ὡσεὶ ἐφοβεῖτο μὴ πράττει τι παρὰ τὰ εἰδημένα. Ἀπέδωκα αὐτῇ τὸ γραμμᾶτιον, λέγων, ὅτι δὲν ἐσυνειθίζομεν νὰ δεχώμεθα χρήματα προκαταβολικῶς.

— Θὰ εἰμεθα λίαν εὐτυχεῖς, προσέθηκα, ἀν δυνήθωμεν νὰ παράσχωμεν ὑπηρεσίαν τινὰ τῇ Ὑμετέρᾳ Ἐντιμότητι, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι τὰς ὑποθέσεις τοῦ οἴκου Σεθῶν διεξάγουσιν οἱ κ. κ. Ζάκων.

— Εἶνε ἀληθές· ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰσὶ πληρεξούσιοι πολλῶν τῆς οἰκογενείας μου μελῶν, καὶ πολλὴν τρέφω πρὸς αὐτοὺς ὑπόληψιν, ἀλλ' ἐν ἣ εὐρίσκειαι ἀμνηχανία, ἀγνοῶ, ἂν δύνανται νὰ μοὶ δώσωσι τὰς ὁδηγίας, ὧν ἔχω ἀνάγκην πρὸς ὑπεράσπισίν μου κατὰ τοῦ καταδιώκοντός με ἀνθρώπου· ἀπαιτοῦνται πράκτορες ἰκανώτεροι τῶν κυρίων τούτων, ἐνεργητικώτεροι καὶ τολμηρότεροι· ἐλπίζω ὅτι μὲ ἔνοησθε.

— Κάλιστα, κυρία, καὶ ἐπειδὴ ὑποθέτω ὅτι ἡ συνομιλία ἡμῶν δὲν θὰ εἶνε σύντομος, ἐπιτρέψατέ μοι πρῶτον νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς, ἵνα ἀποπέμψητε τὸ ὄχημα τοῦτο, τὸ ὅποιον μένον πρὸ τῆς θύρας ἡμῶν ἤδυνάτο νὰ διεγείρῃ ὑπόνοιάν τινα. Τὸ γραφεῖον τῶν κ. κ. Ζάκων δὲν ἀπέχει πολὺ ἐντεῦθεν, καὶ ἂν ὀφειλωμεν νὰ μὴ ἀνακοινώσωμεν αὐτοῖς τὰ αἰτία, ἅτινα ἔπεισαν τὴν Ὑμετέραν Ἐντιμότητα, ἵν' ἀπευθυνθῇ ἡμῖν, εἶνε ἀνωφελέδες νὰ ἀφήσωμεν αὐτοὺς νὰ μαντεύσωσι τὸ διάβημα τοῦτο.

Ἡ ἄμαξα ἀπεπέμψθη πάραυτα. Ταῦτοχρόνως δὲ ὁ συνέταρος μου κ. Φλίντ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἀμφότεροι ἠκρασάσθημεν μετὰ προσοχίης τὴν σχολιοτενῆ τῆς κομῆσεως διήγησιν. Ἴδου δὲ ἐν περιλήψει αἱ ἐπιληροφρηθῆμεν.

Ἡ κόμησσα Κλάρα Σεθῶν ἦν δευτερότοκος θυγάτηρ τοῦ σεβασμίου πρωθυερέως ἐνορίας τινὸς ἐν Λαμβουσίρ. Ἐν ἡλικίᾳ δέκα ἐννέα ἐτῶν συνεζεύχθη λοχαγὸν ὀνόματι Γοσφόρ, κατὰ δέκα ἔτη πρεσβύτερον αὐτῆς, ὅστις μικρὸν μετὰ τὸν γάμον κατέστησεν αὐτῇ τὸν βίον πικρὸν καὶ ἀφόρητον διὰ τῆς ἐπιληψίμου καὶ χυδαίας συμπεριφορᾶς αὐτοῦ.

Πρὶν ἢ ἡ ἔνωσις αὕτη τελεσθῆ ἦν σχεδὸν μεμνηστευμένη μετ' εὐγενούς τινος ὀνόματι Ἀρθούρου Κίγκστων, ὅστις ἐστερεῖτο μὲν περιουσίας τότε, ἀνήκων ὅμως εἰς τοὺς ὀμοτίμους, ἐμελλε δὲ μετ' οὐ πολὺ νὰ γείνη κύριος πλουσίας κληρονομίας. Ὅταν ὁ ὑπερήφανος αὐτοῦ πατήρ, ὁ βαρωννέτος Κίγκστων, ἔμαθε τὰς μετὰ τῆς

θυγατρὸς τοῦ πρωθυερέως σχέσεις αὐτοῦ, ὑπεχρέωσεν αὐτὸν νὰ διακόψῃ αὐτὰς παραχρήμα καὶ ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν πέμψας εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην.

Ὀχ ἦρτον ὑπερήφανος τοῦ βαρωννέτου ὁ σεβάσμιος πρωθυερέως καὶ ἡ ὄραία Κλάρα ἠγανάκτησαν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι ἠδύναντο νὰ ὑποπεθῶσιν αὐτοὺς, ὡς ἐπιζητήσαντας νὰ περιπλέξωσιν ἐντὸς τῶν δικτύων τοῦ γάμου τὸν νεαρὸν ἑραστήν. Ἡ ὀργή, ἦν ἀμφότεροι ἠσθάνθησαν, ἐβοήθησε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Γοσφόρ καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς συγκινήσεως ἡ Κλάρα συνήνεσεν εἰς ὀλεθρίαν ἔνωσιν, ἵνα ἀποδείξῃ τῷ κόσμῳ, καὶ ἰδίως τῷ ἀλαζόνι βαρωννέτῳ, τὴν ἀποφασιστικώτητα αὐτῆς.

Μετὰ δύο ἔτη, τῇ ἐπιμόνῳ μάλιστα τοῦ πρωθυερέως ἀπατησει, ἀπεχωρίσθη συζύγου, ὅστις κατέστησεν αὐτὴν δυστυχιστάτην καὶ ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

Ὁ κ. Γοσφόρ, ὅστις εἶχε συμπληρώσει τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ τὸν χρόνον, ἐταξείδευσε πρὸς τέρψιν κατ' ἀρχάς, εἶτα δὲ χάριν ὑγείας· ἦν οὐχὶ εὐρωστος τὴν κρᾶσιν, αἱ δὲ ὀλεθρῆαι αὐτοῦ ἔξεις ὑπέσκαπτον τὴν ὑγίαν του καὶ τῷ παρεσκέαζον ἄωρον τοῦ βίου τέραμα· περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐταξείδευσε συνοδευόμενος ὑπὸ νέου ἱατροῦ καλουμένου Χίτων.

Ἡ κυρία Γοσφόρ ἦν ἀπὸ τριῶν ἡδῆ ἐτῶν κευχωρισμένη τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὅτε ἀπεβίωσεν ὁτός ἐν Ἱρλανδίᾳ, ἐν τῇ μικρῶν τοῦ Δουβλίνου ἀπεχούσῃ μικρᾷ κόμῃ Σβάρδο. Ἡ Κλάρα ἔμαθε τὸ πρῶτον τὴν εἰδήσιν, ἐκ τινος ἐφημερίδος τοῦ Δουβλίμου, καὶ τὴν ἐπισύσαν ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Χίτων, ὅστις τῇ ἀπέστειλε τὸν δακτύλιον τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ γράμμα, ὅπερ ὁ λοχαγὸς μεταμελόμενος, εἶχεν ὑπαγορεύσει σιγμᾶς τινας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὡμολόγει δὲ ἐν αὐτῇ τὴν ἄδικον κακίην πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον συμπεριφορὰν· τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ἦν ἐπισυνημμένον ἀντίγραφον τῆς διαθήκης του, δι' ἣς ἐκληροδοῦται εἰς συγγενὴ αὐτοῦ μακαρυσμένον, ἐν Νεᾷ Ὀλλανδίᾳ διαμένοντα, τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ, ἀποφέρουσαν ὀκτὼ χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα, ἐν ἄρθρῳ δὲ αὐτῆς, ἀρτίως προστεθέντι, ἐδωρεῖτο πᾶσαν τὴν λοιπὴν ἀκίνητον αὐτοῦ περιουσίαν τῷ κ. Χίτων, ὑποχρεομένην νὰ πληρώσῃ τὰς τῆς κηδείας καὶ ταφῆς δαπάναις· προστεθεὶ δὲ ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ ὁ κ. Χίτων ὅτι προϋτίθετο ὁ λοχαγὸς νὰ τροποποιήσῃ τὰς τελευταίας αὐτοῦ διαθέσεις, ἀλλ' ἐκώλυσεν αὐτὸν ὁ αἰφνιδίως ἐπελθὼν θάνατος.

Ἡ νέα χήρα δὲν ἐθλίβη πιθανῶς πολὺ ἐπὶ τῷ γεγονότι τούτῳ, δι' οὗ ἀπηλλάσσετο ὀλοσχερῶς ἀπὸ δεσμοῦ τοσαύτας προξενήσαντος αὐτῇ λύπας.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους ὁ βαρωννέτος Κίγκστων εἶχεν ἀποθάνει, κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ περίπου ἐποχὴν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐκληρονομήει διὰ τοῦ θανάτου ἐνὸς τῶν ἐξαδέλφων του τὴν κτηματικὴν περιουσίαν καὶ τὸν τίτλον τοῦ κόμητος Σεθῶν· εὐρίσκειτο ἔτι περιοδεῶν ἐν Εὐρώπῃ, ὅτε ἔμαθε τοῦ Γοσφόρ τὸν θάνατον. Ἐπανακάμπτει παραχρήμα εἰς Ἀγγλίαν, διευθύνεται ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς Δεβούιρ καὶ νομφεῖται ἐπὶ τέλους ἐκεῖνην, ἦν οὐδέποτε ἐπαύσατο ἀγαπᾶν.

Εὐδαίμων καὶ λαμπρὸς ὑπῆρξε τότε ὁ βίος τῆς ὄραίας συζύγου τοῦ νεαροῦ κόμητος, ἦτις ἐγένετο μῆτηρ δύο θυγατέρων καὶ ἐνὸς υἱοῦ· ἀνεφελος καὶ πλήρης ἦν ἡ εὐδαιμονία τῆς. Ἐπέβησαν τινὰ ἐπανερχόμενος ἐκ κωνηγετικῆς ἐκδρομῆς ὁ κόμης κατελήψθη ὑπὸ κατακλιθεὶς καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον καταβροχός· προσβληθεὶς δὲ ὑπὸ πυρετοῦ ἐξέπνευσε μετὰ τρεῖς ἡμέρας· ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἦν τότε πενταετής.

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ περιγράψωμεν τὴν θανάσιμον θλίψιν, ἦν ἡ κόμησσα ἐδοκίμασεν ἐπὶ τῇ πικροτάτῃ ταύτῃ ἀπωλείᾳ· τῇ ἔμμεν ἐν τούτοις ἡ παρηγορία τῶν τριῶν αὐτῆς τέκνων, ἐπίσημον ὄνομα καὶ σπουδαία κτηματικὴ περιουσία, ἦν εἶχε μερμνήσει νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτῇ ὁ σύζυγός τῆς, ἀπολείπων ἅμα αὐτῇ καὶ τὴν κηδεμονίαν τοῦ υἱοῦ αὐτῶν.

Ἀλλὰ νέα καὶ φοβερὰ προσβολὴ ἐπεφυλάσσετο αὐτῇ. Ἡμέραν τινὰ, ὅτε μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς εὐρίσκειτο, ἐπε-

δόθη αὐτῇ ἐπιστολὴ τοῦ Χίλων ἀπαιτοῦντος, ἀθώρει μάλιστα, συνέντευξιν μετ' αὐτῆς περὶ σπουδαιότητος προκειμένου υποθέσεως. Ἀναμνησθεῖσα τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνθρώπου τούτου διέταξε νὰ εἰσαγάσῃσιν αὐτόν. Δι' ὕψους ἀποτόμου καὶ σχεδὸν θρασέως ἀνήγγειλε τῇ κομητῇ, ὅτι ὁ κ. Γοσφόρ δὲν εἶχεν ἀποθάνει, ἐν ἣ ἐποχῇ εἶχεν ἀναγγεῖλαι αὐτῇ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι εἶχε περιπέσει εἰς κατάστασιν ληθαργικὴν καὶ ὅτι ἐπέζησεν ἕξ εἰσέτι μῆνας. Κατὰ τύχην ἰδὼν τὸ ληξιαρχικὸν τῶν γάμων βιβλίον, προσέθηκε, παρετήρησα τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ μετὰ τοῦ κόμητος Σεύτων γάμου ὑμῶν· ὄφειλω νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἐγένετο ὀκτὼ ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ λοχαγοῦ, ὅτι ἐπομένως ὁ γάμος οὗτος εἶνε ἄκυρος, καὶ ὅτι ὁ υἱὸς ὑμῶν δὲν εἶνε κόμητος Σεύτων πλειότερον ἔμοῦ.

Ἐπὶ τῇ τρομερᾷ ταύτῃ εἰδήσει ἐλειποθύμησεν ἡ κόμησσα. Ὁ Χίλων ἐκάλεσε τοὺς ὑπηρετάς καὶ ἐγένετο ἄφαντος. Συνελθούσα ἡ λαϊκὴ Σεύτων κατετρώχετο ὑπὸ ἐναγωνίου φόβου, οὗ δυσχερῶς ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὴν αἰτίαν· ἐν ἄλλῃ συνεντεύξει ὁ Χίλων ἀπέδειξεν αὐτῇ, ὅτι εἶχε προδῆλώσει, δεικνύων πιστοποιητικὸν τοῦ νεκροτάπτου τοῦ Σβάρδος Πέτρου Κιούνγκιμου. τὸ ὄνομα, μαρτυροῦν ὅτι ὁ Κάρολος Γοσφόρ εἶχε ταφῇ τὴν 26 Ἰουνίου τοῦ 1832 καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἦν ἐγγεγραμμένη ἡ ἀληθὴς τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἡμερομηνία τῆς 23 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὡς καὶ ἕτερον πιστοποιητικὸν τοῦ Πατρικίου Μούλλينو, λιθογράφου ἐν Δουβλίῳ, τὸ αὐτὸ γεγονός προσεπιμαρτυροῦν.

— Ἔχετε, ἠρώτησεν ὁ κ. Φλίντ, ἀντίγραφον τῶν πιστοποιητικῶν τούτων;

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ κόμησσα παρουσιάζουσα τὰ ζητηθέντα ἀντίγραφα· ἰδοὺ αὐτά· ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ μου, προσέθηκε, πάσης συμβουλῆς στερουμένη, οὐδενὶ τολμῶσα νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὴν φρικτὴν θέσιν μου, ἐξηγόρασα διὰ σημαντικῶν ποσῶν τὴν σιωπὴν τοῦ Χίλων, ἀλλ' εἶνε ἀκέραιος, . . . καὶ χθές, . . . ἀλλ' ἀδυνατῶ νὰ σᾶς εἴπω τὴν ἀποτρόπαιον τοῦ πράτασιν, ἦτις εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ ἐγγράφου τούτου.

— Πράτασις γάμου! ἀνέκραξεν ἐν ὀργῇ ὁ κ. Φλίντ, τὸν ἄθλιον!

— Προτιμῶ ν' ἀποθάνω χιλιᾶσις, εἶπεν ἡ λαϊκὴ Σεύτων, τρεμούσῃ τῇ φωνῇ· ἀλλὰ τί ποιητέον; Δύνασθε νὰ μὲ σώσητε;

— Ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ὁ κ. Φλίντ, ἂν ὡς τείνω πολὺ νὰ πιστεύσω, ὅλη αὕτη ἡ ἱστορία τοῦ κ. Χίλων δὲν εἶνε ἡ τέχνημα, ὅπερ ἐμηχανεῖσθε, ἵνα ἀποσπάσῃ ἀφ' ὑμῶν χρήματα.

— Εἶνε δυνατόν! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα, αἰφνιδίως ὑπὸ χαρᾶς συγκινηθεῖσα.

Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐξεμεταλλεύετο τοὺς φόβους καὶ τὴν εὐπιστίαν αὐτῆς δὲν τῇ εἶχεν ἐπέλθει ἔτι.

— Τί φρονεῖτε κύριε Σάρπο; μὲ ἠρώτησεν ὁ συνεταιρὸς μου. Ἐδίσταζον ν' ἀποφανθῶ, διότι δὲν συνεμεριζόμεν τοῦ κυρίου Φλίντ τὴν ἐλπίδα. Πανούργημα τοιούτου οἷον ὑπόπτειν, ἡδύνατο τόσῳ εὐκόλως ν' ἀποκαλυφθῇ καὶ εἰς τόσῳ αὐστηρᾷ νὰ ἐκθέσῃ τιμωρίαν ἐκείνῳ, ὅστις ἤθελεν ἀποδειχθῆ ἔνοχος αὐτοῦ, ὥστε δὲν ἐτόλμων νὰ πιστεύσω, ὅτι ἄνθρωπος ἐπιδέξιός θ' ἀπετόλμα τοῦτο.

Ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ μου, ἀντὶ ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κ. Φλίντ, τῷ εἶπον.

— Διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὁ Χίλων ζητεῖ σήμερον συνέντευξιν κατὰ τὰς τρεῖς ἐν τῷ μετάρῳ Σεύτων. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀντικαταστήσωμεν τὴν Ἐντιμότητα αὐτῆς ἐν τῇ συνεντεύξει ταύτῃ; μικρὸς μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου διάλογος, δὲν θ' ἀπέβαινε ἀνωφελής.

Ἡ λαϊκὴ Σεύτων δέδεχθη προθύμως τὴν πρότασιν, συμφωνήθη δὲ νὰ μεταβῶμεν παρ' αὐτῇ ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς διὰ τὴν συνέντευξιν ὀρισμένης. Ἀπῆλθεν ἡ χαριστικὴ ὅτι ἀνεκοίνωσεν ἡμῖν τὸ μυστικὸν αὐτῆς, ἐνθαρρυνομένη δὲ ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, καὶ ἐπέβη ἀγοραῖον ὄχημα, ἵνα ἐπιστρέψῃ οἴκαδε.

Ἐξήτάσαμεν μετὰ τοῦ κ. Φλίντ πάσας τὰς λεπτομερείας τῆς περιόδου ταύτης υποθέσεως, καὶ ἀπεφασίσαμεν ἰδιαιτέρως, ἂν οἱ λόγοι τοῦ Χίλων ἐπιβεβαίουν τὰς ὑποφίας ἡμῶν, νὰ μεταβῇ, πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἀπαιτουμένων ἐρευνῶν, ὁ κ. Φλίντ εἰς Ἴρλανδίαν.

— Ἴδού ὁ κύριος Χίλων, ἀνέκραξεν ἡ λαϊκὴ Κλάρα, εἰσελθούσα ὀρμητικῶς εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ ἀνέμενον αὐτὸν μετὰ τοῦ κ. Φλίντ· δὲν εἶνε ἀνάγκη, πιστεύω, νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν συζήτησιν ὑμῶν;

— Ὅχι βεβαίως, τῇ ἀπεκρίθη.

Ἀπεσῶρθη.

Ὁ κ. Φλίντ ἠγγέρθη καὶ ἔμενον ὀρθὸς παρὰ τὴν θύραν. Τὴν στιγμήν ταύτην βῆμα ἠχηρὸν ἠκούσθη ἐν τῷ διαδρόμῳ καὶ εἶδομεν εἰσερχόμενον ἄνθρωπον ἡλικίας τριάκοντα περίπου ἐτῶν, ὑψηλὸν τὸ ἀνάστημα καὶ τολμηρὸν τὸ ἦθος· ἐσκήρτησεν ἰδὼν μὲ· πιθανῶς ἐμάντευσε τὸ ἐπάγγελμά μου.

Τί σημαίνει τοῦτο; εἶπεν· Ἐπερίμενον νὰ ἴδω . . .

— Τὴν λαϊκὴν Σεύτων· ναί, ἀλλ' ἡ Ἐντιμότης τῆς μ' ἐπεφύρισε νὰ διαπραγματευθῶ μεθ' ὑμῶν τὴν ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ἀναφερομένην ὑπόθεσιν.

— Οὐδὲν ἔχω νὰ εἴπω πρὸς ὑμᾶς, ἀπήντησεν ἀποτόμως καὶ ἔτοιμος ἦν ν' ἀπέλθῃ.

Ὁ κ. Φλίντ τῷ ἔπραξε τὴν διόδον.

— Δὲν θ' ἀπέλθῃτε, εἶπεν, εἰδοποίησα τὴν ἀστυνομίαν.

— Τὴν ἀστυνομίαν! Τί λοιπὸν νομίζετε;

Ἀλλὰ παρὰ τὴν διαμαρτυρίαν αὐτοῦ, ἦν προφανῶς τεταραγμένος ὑπὸ τοῦ ἑστατικοῦ καὶ σαρκωνίου βλέμματός τοῦ κ. Φλίντ.

— Ἔχομεν νὰ ἐκκληρώσωμεν καθήκον τοῦ ἐπαγγέλματος ἡμῶν, ἐπανέλαβεν ὁ συνεταιρὸς μου· ἐσμέν ἄνθρωποι τοῦ νόμου, σεῖς εἰσθε ἄνθρωποι τῶν ἐπιχειρήσεων, ἄς καθίσωμεν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ συμβιβασθῶμεν.

Ὁ κ. Χίλων ἔκαθισε σιωπῶν.

— Γνωρίζετε, εἶπεν ὁ κ. Φλίντ, ὅτι ἡ διαγωγὴ ὑμῶν σᾶς ἐκιδέτει εἰς καταδικὴν ὑπερορίας;

— Πῶς! ἔκραξεν ὁ Χίλων, ἐρυθριῶν καὶ ἐγειρόμενος αἴφνης.

— Ὑπερορίας, ναί, ἐπανελάβε μετὰ φλεγματικῆς ἀπαθείας ὁ κ. Φλίντ, ὑπερορίας πέντε, ἑπτὰ, δέκα πέντε ἐτῶν ἢ καὶ ἰσοβίου· εἶνε ὅμως πιθανὸν ὅτι ἡ τελευταία μᾶλλον αὕτη ποινὴ καθ' ὑμῶν θὰ ἐψηρμόζετο.

— Τί διάβολο λοιπὸν νομίζετε; ἐφώνησεν ἐν ὀργῇ ὁ κ. Χίλων· δύναμαι ν' ἀποδείξω ὅτι εἶπον. Ὁ κ. Γοσφόρ . . .

— Καλά, καλά, ὑπέλαβεν ὁ κ. Φλίντ· ἀποδείξατε ὅτι ἀγαπάτε· σᾶς ἀναγγέλλω ὅμως ὅτι δὲν σώζεσθε εὐκόλως. Βέβαιον εἶνε ὅτι ἐπορμηθεύθητε χρήματα διὰ τῶν ἀπειλῶν, τοῦτο δὲ εἶνε ἔγκλημα, ὅπερ καταδικάζει ὁ νόμος ὅπως τὴν κλοπὴν· ἀποσπάσατε ἔτι τὰ χρήματα ταῦτα διὰ πράξιν δικαιοσύνης, τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ δεινότεραν τὴν θέσιν σας. Κρίνατε σεῖς μόνος ἑαυτὸν. Ὁ θρασὺς Χίλων ἐφάνη καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ ἐπιχειρήματος τούτου· ἀνέλαβεν ἐν τούτοις τὸ αὐθαδὲς ὕψος αὐτοῦ.

— Ἔστω! εἶπεν, ἄς τιμωρηθῶ, ἂν ἦμαι ἄξιός τούτου· ἀλλὰ σᾶς προλέγω ὅτι θὰ καταστρέψω τὴν υπερήφανον κόμησσαν, καὶ προκαλῶ ὑμᾶς, προσέθηκεν ἐγειρόμενος, ἵνα ἐπιχειρήσῃτε ὅτι δύνασθε κατ' ἔμοῦ. Ἀπαῖτῶ νὰ ἱκανοποιηθῶ διὰ τὴν σιωπὴν μου ἢ μεταβαίνο, ἀθώρει μάλιστα, νὰ ἀναγγεῖλω τῷ ἀξιοτίμῳ κυρίῳ Ἰακώβῳ Κίγκστον, ὅτι εἰς αὐτὸν ἀνήκει ἡ κληρονομία Σεύτων.

— Καὶ ἐγὼ σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι ἂν ἐξέλθῃτε, σᾶς παραδίδω εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ καταδικάζεσθε εἰς ἀσειργίαν· ὁμολήσωμεν ἡσύχως. Ἔχομεν λόγους ἰσχυροῦς, ἵνα πιστεύωμεν ὅτι ὅσα διεγγήθητε εἰσὶ μῦθος πλασθεὶς ὑφ' ὑμῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποσπάσῃτε χρήματα. Ἄν οὕτως ἔχη, προσέχετε· εἴμεθα ἱκανοί, ν' ἀνακαλύψωμεν τὴν ἀλήθειαν· κάλλιον νὰ συμβιβασθῃτε μεθ' ἡμῶν, ἐνόσῳ εἶνε ἔτι καιρὸς. Τί λέγετε; ἂν ἤθελον σᾶς προσφέρει ἑκατοντάδα λιρῶν στεργλιῶν, ἵνα ὁμολογήσῃτε τὴν ἀλήθειαν, μεθ' ὃ θὰ ἡδύνασθε ν' ἀπέλθῃτε ἐλεύθερος; Ἀποφασίσατε· σᾶς τὸ συμβουλεύω.

Ὁ Χίλων ἐδίσταζε· τὰ χεῖλη του ἔτρεμον· προφανῶς εἶχε τι νὰ ὁμολογήσῃ.

— Ὅχι, ἐψιθύρισε, μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν· οὐδὲν ἔχω νὰ ὁμολογήσω.

— Δὲν θέλετε; καλὰ! σᾶς ἀφίνω εἰς τὴν τύχην σας.

Ἐνόμισα ὅτι ὄφειλον τότε νὰ λάβω τὸν λόγον.

— Ἀκούσατε, τῷ εἶπον· ἐπιθυμοῦμεν νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν ὑπόθεσιν· περὶ τῆς ὑβριστικῆς προτάσεως, ἦν ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ διευτυπώσατε, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη λόγος· ὁμολήσωμεν μόνον περὶ χρημάτων· πάσα θέλετε, ἵνα τηρήσῃτε τὸ μυστικὸν τῆς δυστυχούς ταύτης υποθέσεως;

— Χιλίας λίρας στεργλίας (25,000 φρ.) ἐτησίως, ἀπεκρίθη, καὶ προκληρωτέας διὰ τὰ πρῶτα ἔτη.

— Μέρτεροι δὲν εἶνε ἀληθῶς οἱ ὄροι σας· ἀλλ' ὑποθέσωμεν ὅτι ἐγένετο δεκτοί· θέλετε νὰ ὑπογράψῃτε τὸ συμβόλαιον τοῦτο;

— Ναί, ἀπήντησεν, ἀφ' οὗ διεξήλθε τοῦτο· καὶ ἡ λαϊκὴ Σεύτων ἐνδιαφέρεται ἵνα μὲν ἡ ὑπόθεσις ἐν τῷ σκότει.

Ἐξήλθον καὶ μετὰ μικρὸν ἐπέστρεψα φέρων συναλλαγματικὴν.

— Ἡ κυρία κόμησσα, εἶπον, δὲν ἔχει ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ ποσόν, ὅπερ ἀπαιτεῖτε· ἴδτε ἡμῖν τὴν συναλλαγματικὴν ταύτην πληρωτέαν μετὰ δώδεκα ἡμέρας.

Ὁ ἀγῶρτες ἐψιθύρισε στιγμᾶς τινος, εἶτα ὑπέγραψε τὴν συμφωνίαν, ἦν εἶχον ὑπαγορεύσει καὶ ἐξήλθε.

— Κατεργάρας τέλειος, μοι εἶπεν ὁ κ. Φλίντ. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ τὸν πληρώσωμεν, ὅπως τῷ ἀρμόζει· ἡ συναλλαγματικὴ δὲν εἶνε πληρωτέα τῷ φέροντι;

— Ὅχι, καὶ μὲ δωδεκαήμερον προθεσίαν. Ἔως τότε ἔχετε καιρὸν νὰ μεταβῃτε εἰς Ἴρλανδίαν καὶ νὰ ἐπιστρέψῃτε· πρέπει νὰ προσπαθήσῃτε νὰ εὑρήτε τὸν Κιούνγκιμου καὶ τὸν Μούλλينو· ἂν οὗτοι εἰσὶ συνένοχοι αὐτοῦ, εὐκόλον ἔσται νὰ ἐλύσωμεν αὐτοὺς πρὸς τὸ μέρος ἡμῶν ἀποδεικνύοντες εἰς αὐτοὺς πῶς τοὺς ἐξεμεταλλεύθη, ἵνα λάβῃ τὸ μερίδιον τοῦ λέοντος.

— Κάλλιστα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐλπίζω ὅτι θ' ἀποκαλύψωμεν τὴν ἀλήθειαν.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ κ. Φλίντ ἀπῆρχετο εἰς Δουβλίον. Μετὰ τινος ἡμέρας ἔλαβον ἐπιστολὴν αὐτοῦ, ἦτις δὲν ἦτο ἐνθαρρυντικὴ. Ἡ ἐπὶ τοῦ τάφου ἐγγεγραμμένη ἡμερομηνία ἦν ὅποια ἔλεγεν αὐτὴν ὁ Χίλων, ὁ δὲ ἐγγράφεας αὐτὴν Μούλλينو ἀπήλασε καλῆς ὑπολήψεως· εἶχεν ἴδει ὡσαύτως ὁ κ. Φλίντ καὶ τὸν νεκροτάπτην, παρ' οὗ οὐδεμίαν ἠδυνήθη ν' ἀποσπάσῃ ἐπιθυμητὴν πληροφορίαν· οὐδὲν δὲ ἄλλο βιβλίον ἀποβιώσεων ὑπῆρχεν ἐν Σβάρδο ἢ τὸ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κιούνγκιμου κρατούμενον, ὁ δὲ τῆς κηδείας τοῦ Γοσφόρ ἐπιστάτης ὑπάλληλος εἶχε πρὸ μικροῦ ἀποθάνει.

Ἡμιστὰ ἐνθαρρυντικὴ ἦν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῆς ἀμηχανίας μου, καθ' ἣν στιγμήν εἶχον περᾶναι τὴν ἀνάγκωσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ συνεταιροῦ μου, εἶδον εἰσερχόμενον τὸν κύριον Ζάκωσον εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ὅστις ἤρχετο ζητῶν ἐξηγήσεις περὶ ἐπιστολῆς, δι' ἣς ὁ κ. Χίλων τῷ ἀνήγγελλεν, ὅτι τὰ κτήματα Σεύτων, ἔδει ν' ἀποδοθῶσι τῷ κυρίῳ Ἰακώβῳ Κίγκστον.

Ὁ ἄθλιος Χίλων μετὰ τὴν συνενόησιν ἡμῶν ὑπῆγε νὰ πωλήσῃ εἰς τιμὴν μεγαλειέραν τὸ μυστικὸν αὐτοῦ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔμελλε πράγματι ν' ἀποβῇ κύριος τῆς σπουδαίας ταύτης περιουσίας, ἂν ὁ γάμος τῆς κυρίας Σεύτων ἐκηρύσσεται ἄκυρος.

Δὲν εἶχον ἐν τούτοις ἀποβάλλει πᾶσαν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς υποθέσεως ἡμῶν ἐλπίδα. Ἀπήντησα ἡσύχως τῷ κ. Ζάκωσον, ὅτι ὑπόπτειν τὸν Χίλων ὡς ἔνοχον ἀκατανομήστου ἀπάτης, καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Ζάκωσον ἐφαίνετο ἐπιθυμῶν ν' ἀποφύγῃ ἐν τῇ ὑπόθεσι ταύτῃ πάταγον οὐχὶ εὐάρεστον, ἔπεισα αὐτὸν νὰ ἔλθῃ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας εἰς τὸ μέγαρον τῆς λαϊκῆς Σεύτων ὑποσχόμενος νὰ τῷ δώσω πᾶσαν ποδητὴν ἐξηγήσιν· ἄχρι τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης συμφωνήθη νὰ τηρήσωμεν ἀμφοτέρω ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν.

Τρεῖς παρήλθον ἡμέραι, ἄνευ οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης ἐκ μέρους τοῦ κ. Φλίντ εἰδήσεως· ἐφοβούμεν μὴ παντελῶς εἶχεν ἀποτύχει ἐν ταῖς ἐρευναῖς αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας, ἦν εἶχον ὀρίσει διὰ τὴν μετὰ τοῦ κ. Ζάκωσον συνέντευξιν εἶδον αἴφνης ἄμαξαν, ἦτις ἔστη πρὸ τῆς θύρας τοῦ γραφείου· ὁ συνεταιρὸς μου κατήλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο ξένων, οὓς ἐφρόντισε νὰ εἰσαγάγῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας.

— Ὁ κ. Πατρικίος Μούλλينو καὶ ὁ κ. Πέτρος Κιούνγκιμου, μοι εἶπε, φαιδρῶς, θλίβων ἰσχυρῶς τὴν χεῖρά μου· θὰ φιλοξενήσωμεν ἐνταῦθα τὸν κ. Κιούνγκιμου ἀπόψε.

Ὁ Κιούνγκιμου, ἀνὴρ ὑψηλὸς καὶ κακοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀπήντησεν ὅτι ἐπρότιμα νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα ἐν κατηλείῳ.

— Ὅχι, παλληγγάρι μου, ὑπέλαβεν ὁ κ. Φλίντ. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι αἱ προθέσεις σου εἶνε καλαί, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀπομακρυνθῆς· θὰ κοιμηθῆς ἐδῶ, ἂν ἀγαπᾶς ἢ εἰς τὸν σταθμὸν τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Κιούνγκιμου παρετήρησεν αὐτὸν μετ' ἐκφράσεως φόβου· ἀλλ' ἦν ματαία πᾶσα ἀντιστάσεως ἀπόπειρα· ἀπεσῶρθη σιωπῶν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν αὐτῷ δωμάτιον· ὁ δὲ κ. Μούλλينو ὠδηγήθη εἰς γειτονικὸν πανδοχεῖον.

Ὁ κ. Φλίντ ἐπανήρχετο πλήρης χαρᾶς ἐκ τοῦ ταξιδίου του. Ἐν τῇ πρώτῃ μετὰ τοῦ Κιούνγκιμου συνεντεύξει αἰσθησὶν εἶχεν αὐτῷ ἐμποτήσῃ ἡ ἀμηχανία τοῦ ἀνθρώπου τούτου· πεπεισμένος ὅτι ὁ νεκροτάπτης οὗτος ἦν μέτοχος βδελυρᾶς τινος πράξεως ἐπανήλθε παρὰ τῷ λιθογράφῳ Μούλλينو.

— Τίς σοι ἔδωκε, ἠρώτησεν αὐτόν, τὴν διαταγὴν νὰ χαράξῃς τὴν νεκρικὴν ἐπιγραφήν;

— Ἡ ἐντολὴ μοι διεβιάσθη δι' ἐπιστολῆς τινος, ἀπήντησεν ὁ Μούλλينو.

— Ἔχεις ἀκόμη τὴν ἐπιστολὴν ταύτην;

— Νομίζω, διότι ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ φυλάττω ὅλας μου τὰς ἐπιστολάς.

Ὁ Μούλλينو ἤρξατο ἐρευνῶν ἐντὸς τῆς συρτοθήκης του καὶ ἐξήγαγε τὴν πολυτίμων ἐπιστολὴν, ἦν ἔδωκε τῷ κ. Φλίντ· ἔφερον αὕτη γραμματόσημον τοῦ Λονδίνου τῆς 22 Ἰουνίου τοῦ 1832, καὶ εἶχεν ὡς ἐξῆς.

„Εὐαρεστήθητε νὰ κατασκευάσῃτε μνημεῖον κοινῷ σχήματος „ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Καρόλου Γοσφόρ ἀποθανόντος πρὸ τινῶν μηνῶν „ἐν Σβάρδο ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα δύο ἐτῶν. Ὁ κ. Γιῶνους ἐκ Δουβλίου ἐνετάλη νὰ πληρώσῃ ὑμᾶς“

πρόθυμος

Ἐδουάρδος Χίλων.“

— Ὁ πανούργος, μοι εἶπεν ὁ κ. Φλίντ, παρέλειπεν, ὡς βλέπετε, νὰ σημειώσῃ τὴν ἀκριβῆ τοῦ θανάτου τοῦ Γοσφόρ ἡμερομηνίαν, ὁ δὲ Μούλλينو ἐνεθυμῆτο μόνον τὴν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Χίλων. Κρατῶν τὴν νέαν ταύτην μαρτυρίαν ἐπανεκάμψα παρὰ τῷ Κιούνγκιμου, ἐφόβισα αὐτὸν διὰ τῶν ἀπειλῶν καὶ τὸν ἠνάγκασα ἐπὶ τέλους νὰ μοι ὁμολογήσῃ τὰ διατρέξαντα· ἰδοὺ δὲ πῶς ἔχουσι ταῦτα. Ὁ Χίλων ἐπιστρέψων ἐκ τινος κατὰ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος ταξιδίου πρὸ δύο μηνῶν, ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ ἔνεκα υποθέσεώς τινος εἰς Δουβλίον καὶ διερχόμενος ἐκ Σβάρδο ἀνέγνω τὴν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Γοσφόρ ἐγγεγραμμένην ἐπιγραφήν, ἀναζητήσας δὲ ἀμέσως τὸν νεκροτάπτην ἠρώτησεν αὐτόν, ἂν ἐνεθυμῆτο τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶχεν ἐναφίσει τὸν λοχαγόν.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Κιούνγκιμου, ἄλλως τε ἡ ἡμέρα αὕτη εἶνε ἐγγεγραμμένη ἐν τῷ βιβλίῳ μου, μοι ἔδειξε δὲ τὸ ληξιαρχικὸν του βιβλίον, ἐν ᾧ ἡ ταφὴ τοῦ Γοσφόρ ἐσημειοῦτο ὑπὸ ἡμερομηνίαν 24 Δεκεμβρίου 1831.

— Ἀδύνατον εἶνε τοῦτο, ὑπέλαβεν ὁ Χίλων, δεικνύων αὐτῷ τὴν ὑπὸ τοῦ Μούλλينو χαραχθεῖσαν ἐπιγραφήν.

Ὁ Κιούνγκιμου ἀπήντησεν ὅτι εἶχε παρατηρήσει τὸ ὑπὸ τοῦ Μούλλينو γενόμενον λάθος, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἄπαξ ἐγένετο, ἐπειδὴ οὐδε-

μίαν απέδιδεν εἰς τοῦτο σημασίαν, δὲν ἐνόμισεν ὅτι ὄφειλε νὰ κάμῃ περὶ τοῦτου λόγον. Ἄλλ' ὁ Χίλτων, εἰς ὃν ἡ ἐσφαλμένη αὐτῆ ἡμερομηνία ἐπέπνευσε τὴν ἰδέαν τοῦ σατανικοῦ τεχνάσματός του, κατώρθωσε νὰ καταστήσῃ συνένοχον αὐτοῦ τὸν Κιούνηγκιμ, δὸς αὐτῷ τὸ πρῶτον διακώσια φράγκα καὶ ὑποσχόμενος αὐτῷ ἐν τῷ μέλλοντι σπουδαίας ὠφελείας.

Ταῦτα διηγήθη εἰς ὁ κ. Φλίτ ἐπλήρωσεν εὐθύμως τὸ ποτήριόν του καὶ ἀμπότεροι ἐπίομεν μετὰ χαρᾶς εἰς ὑγίαν τῆς κομῆσεως Σεῦτων καὶ διὰ τὸν τῆς ἐπιούσης θριάμβον ἡμῶν.

Τὴν ἐπαύριον εἰσελθόντες εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ μεγάρου Σεῦτων εὔρομεν ἐκεῖ τὸν Ἰάκωβον Κίγκστων μετὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ καὶ τὴν λαίδην Κλάραν μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς, εἰς οὓς εἶχε τέλος ἀποκαλύψει τὴν αἰτίαν τῆς ἀμυχανίας, ἧτις κατέτηκεν αὐτήν. Τὰ τέκνα τῆς εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς ἕτερον δωμάτιον, ἡ δὲ τάλαινα μήτηρ προσήλου βλέμμα περιύπων ἐπὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, ἀπειλουμένου ν' ἀπολέσῃ τὸ ὄνομα ἅμα καὶ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ. Τὸ βλέμμα τῆς μετέβαλεν αἴφνης ἔκφρασιν ἰδούσης τὴν εὐθυμον τοῦ κ. Φλίτ φροσιγνομίαν. Ἦμην ἀπαθέστερος τοῦ συνεταίρου μου, καίτοι οὐχ ἦρτον αὐτοῦ χαίρων, οὐ μόνον διότι ἐσώζετο τῆς φοβερᾶς αὐτῆς θέσεως ἡ ὠραία κόμησσα, ἀλλὰ καὶ διότι ἀνετρέποντο αἱ ἀλαζονικαὶ ἐλπίδες καὶ οἱ ψυχροὶ ὑπολογισμοὶ τοῦ κ. Κίγκστων, ὅστις ἐθεώρει ἤδη αὐτῷ ἀνήκοντα καὶ πάντα ἀκόμη τὰ ἐν τῷ πλουσίῳ ἐκείνῳ μεγάρῳ.

Ὁ κ. Χίλτων εἰσήγγη. Ἐπανελάβε μετὰ καταπληκτικῆς ἀπαθείας καὶ βεβαιότητος τὴν διὰ τὴν κυρίαν Σεῦτων ἐπινοηθεῖσαν ἱστορίαν, εἶτα δὲ παρέδωκε τῷ κ. Ζάκσων τὰ πιστοποιητικά τοῦ Κιούνηγκιμ καὶ τοῦ Μούλλινο.

Ἡ λαίδη Σεῦτων ἐστράφη πρὸς ἡμᾶς μετ' ἤθους ἀπελπισίαν ἐκφράζοντος.

— Ποίαν ἔχετε ν' ἀντιτάξτε ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀτήρησιν, ἣν ἠκούσατε, ἠρώτησεν ἡμᾶς ὁ κ. Ζάκσων.

— Ἀπάντησιν σαφεστάτην, ἀπήνησεν ὁ κ. Φλίτ, σύρων τὸν κώδωνα.

Θεράπων παρουσιάσθη ἐπὶ τῆ προσκλήσει.

— Ἄς εἰσελθῶσιν οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς βιβλιοθήκης δύο ἀνδρωποὶ.

Μετὰ τινα λεπτὰ ὁ Κιούνηγκιμ καὶ ὁ Μούλλινο ἐνεφανίσθησαν ἀκολουθούμενοι ὑπὸ δύο ἀστynomικῶν ὑπαλλήλων. Κραυγὴ τρόμου διέφυγε τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων τοῦ Χίλτων.

— Ἴδού ὁ ἐνοχος, εἶπεν ὁ κ. Φλίτ δεικνύων αὐτὸν τοῖς ἀστynomοῖς ὑπαλλήλοις· Σὺλλάβετέ τον!

Συγκεκριμένος αἴφνης ἠγέρθη θόρυβος φωνῶν, ἐρωτήσεων καὶ διαμαρτυριῶν· ἀπεκατέστη ἐπὶ τέλος ἡ σιγῆ, ὁ δὲ κ. Φλίτ ἀφηγήθη, πῶς κατώρθωσε ν' ἀποκαλύψῃ τοῦ Χίλτων τὰ ἄτιμα μηχανεύματα.

Ἡ λαίδη Κλάρα τοσοῦτον ἦν ἐξάλλος ἐκ χαρᾶς, ὥστε ἐκινδύνευε νὰ λειποθυμήσῃ ἐν τῇ ἐξάφει τῆς συγκινήσεως. Ὁ κ. Χάρλεϊ ἐδόξαζε τὸν θεὸν ἐν συγκινητικῇ κατανύξει, ἡ μίση Χάρλεϊ ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ τὰ παιδιά καὶ ὠδήγησεν αὐτὰ πρὸς τὴ μητρί, ἧτις τὰ κατηρπάξατο ἐν ἀγαλλιάσει. Ὁ κ. Φλίτ μ' ἐβεβαίον κατόπιν ὅτι κατὰ τὴν μακαρίαν ἐκείνην ὥραν ἡ εὐγενὴς χήρα εἶχεν ἐναγκαλισθῆ αὐτὸν καὶ ἀποθέσει φίλημα ἐπὶ τοῦ φαλακροῦ μετώπου του. Δὲν δύναμαι νὰ ἐπιβεβαιώσω τὸ πρᾶγμα, διότι ἡ προσοχή μου τὴν στιγμήν ἐκείνην περισπάτο ὅλως ἐκ τῆς θέας τῆς κωμικῆς στάσεως τοῦ κ. Ἰακώβου Κίγκστων, ἧτις διεδέχθη τὴν σοβαρὰν καὶ ἀξιοπρεπή αὐτοῦ παράστασιν· ἰδὼν ματαιωθείσας τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ ἐξήλθε μεθ' ὀρμῆς ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου του.

Ὁ Χίλτων ὠδηγήθη εἰς τὰς φυλακὰς καὶ κατεδικάσθη εἰς ἐπταετὴ ὑπερορίαν.

Εἰς ΚΟΡΗΝ ΡΕΜΒΑΖΟΥΣΑΝ.

(Μετὰ εἰκόνας.)

Τί σκέπτεσαι σιωπηλῆ, ἐρατεινὴ παρθένος;
ὅποιον κόσμον ἄρά γε φαντασιώδη βλέπεις;
τίς Ἄγγελος πλησίον σου πετᾷ εὐλογημένος;
εἰς τὴν Ἐδέμ ἀμάραντα ὅποσα ἄνθη δρέπεις
καὶ οἷοι πόθοι φλογεροὶ σὲ βαυκαλοῦν κ' ἐλπίδες,
ὡς μελωδία τούρανου, ὡς μάγοι χρυσαλλίδες;

Ὁ πάγκαλον πλαστοσύρηγμα καὶ αἶρα ζωηφόρος
καὶ τῆς ζωῆς μας ἦλιε καὶ ἄρωμα καὶ ἄσμα,
εἰς ἀτμοσφαῖραν χλιαρὰν ὁ νοῦς σου περοφόρος
τί ἐρωτύλον κινηγεῖ καὶ ἰδεῶδες φάσμα;
Ἄφες· ἄς σχίξῃ ἡ ψυχὴ τὰ νέφη ἐλευθέρως·
τὴν ἐπιβλέπει ὁ θεὸς καὶ τὴν φρουρεῖ ὁ ἔρκως.

Ὁ πόθος εἶναι τῆς ψυχῆς τὸ πῦρ τὸ ζωογόνον,
τὰ ὄνειρα εἰς ἠδονῆς μᾶς φέρουσιν ἀγκάλην
καὶ ἡ ἐλπίς πραίνουσα τὸν μυστικὸν μᾶς πόνον
φρουρεῖ τὸ ἄστρον τῆς ζωῆς εἰς τῶν παθῶν τὴν ζάλην.
Ἄν τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς λοιπὸν ἐπιθυμήτε,
ποθεῖτε καὶ ἐλπίζετε καὶ ὄνειροπολεῖτε.

Ἐν Βουγιουκ-Δερῆ.

Ι. ΠΕΤΡΟΥ ἸΩΑΝΝΙΔΗΣ.

Ἄ! τότε μόνον τῆς ζωῆς ἀξίζουσι τὰ κάλλη,
ὅποτε ἀγαπώμεθα καὶ ὄνειροπολοῦμεν·
διότι τότε ἄνοιξις ἐν τῇ καρδίᾳ θάλλει
καὶ — τὴν Ἐδέμ — τὴν πρώτην μᾶς ζωὴν ἀναπολοῦμεν.
Πλὴν μόλις ἡ ἐπίφθονος φανῆ πραγματικότητος,
καὶ μᾶς μαρναίνει ἡ οἰκτρά τοῦ βίου ματαιότης.

Δὲν θὰ ἀνεύρη ἡ ψυχὴ ἐδῶ ὅ,τι βεμβάζει!
Ἄφες, ἄφες λοιπὸν ἡ νεαρὰ καρδιά
μὲ τῆς ἐλπίδος πτέρυγας τὸ μέλλον νὰ ἐτάξῃ
κ' εἰς τ' ἄγνωστον νὰ ἵπταται μὲ ὄνειρα μυρία·
ὅπουτ' αἴφνης καὶ αὐτὰ αἰ χίμαιρα χαθῶσιν,
ἀλλοίμονον! μαζὺ μ' αὐτὰς καὶ πάστρα ἄς σβεσθῶσιν.

ΚΟΡΗ ΡΕΜΒΑΖΟΥΣΑ. Κατὰ τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ C. Schweininger jun.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΟ.

ΤΑ ΑΤΙΜΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

ὑπό

Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον.)

VII.

Ἐκρουσεν ἐν νέου.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσας ἀνεώχθη καὶ ὁ ὑπνρέτης ἀνιγγυλεν.

— Ὁ κύριος δοῦξ Βαλμονδοῦ.

Σπάνια ἦσαν τὰ πρόσωπα, ἅτινα εἰσέγγοντο τοιοῦτοτρόπως ἀναγγελλόμενα παρὰ τῆ κυρία Γριπᾶ, πλείστοι δὲ τοῦναντίον ἦσαν οἱ εἰσερχόμενοι διὰ τῆς θύρας, ἡμικλείστου, καὶ δι' αὐτῆς ὀλισθαίνοντες.

Ἐπὶ τῷ ὀνόματι „ὁ Κ. δοῦξ Βαλμονδοῦ“, ἡ κυρία Γριπᾶ ἐχώρησε δύο βήματα ἐνώπιον τοῦ διὰ τῆς ὀρθανοίκτου θύρας εἰσερχομένου, ὅστις ἐβάδιζε βραδέως καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐπηρμένην ὡς ἄνθρωπος εἰδικμένος νὰ εὐρίσκηται πανταχοῦ ἐν ἀνάσει.

Ἡ κυρία Γριπᾶ σταματήσασα ἐθεώρει αὐτὸν προσερχόμενον. Ἦν πενητηκοντοῦτης περίπου τὴν ἡλικίαν, τὴν κόμην ἔχων μελαντέραν ἢ ὅσον ἐπέτρηπεν ἡ ἡλικία του, νεάζουσαν δὲ τὴν παράστασιν, τὸ βράδιον καὶ τὴν περιβολὴν, κομφῶς τοὺς τρόπους, ἀλλὰ τὸ ἦθος ὑπερήφανον καὶ ματαύφρον μετ' ἐκπράσεως τινος τραχείας ἐν τῷ βλέμματι καὶ σαρκαστικῆς εἰς τὰ χεῖλη.

Ἐλαβε τὴν ὑπὸ τῆς κυρίας Γριπᾶ ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ ἔδραν καὶ ἀφοῦ ἐκαθέσθη ἐν πάσῃ ἀνάσει, ἤρξατο λέγων.

— Γνωρίζετε, ὑποθέτω, κυρία, ὅτι εἶχον περιέλθει πρὸ τινων ἐτῶν εἰς σχέσεις μετὰ τοῦ κυρίου Γριπᾶ. Αἱ σχέσεις αὗται αἰτίαν εἶχον σπουδαίαν τινὰ ἐπιχειρήσιν, ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ὁποίας ἐπεθύμει νὰ μὲ θέσῃ ὡς πρόεδρον τοῦ συμβουλίου· ἀποποιήθην· εἰς Βαλμονδοῦ δὲν ῥιψικινδυνεύει τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς χρηματικὰς ἐπιχειρήσεις οἰαδῆποτε κἂν ὡς τὰ ὠφελήματα, ἅτινα ἡδύνατο ν' ἀναμένη ἐξ αὐτῆς, καὶ τὰ ὑποδεικνόμενα κέρδη. Ἄλλ' ἂν ἠρνήθην ν' ἀναμίξω τὸ ὄνομά μου εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἔσχον ὅμως τὴν ἀπρονοησίαν νὰ μετᾶσχω αὐτῆς διὰ τῶν χρημάτων μου, πειθόμενος εἰς τοῦτο οὐχὶ ὑπὸ σκέψων ὠφελείας, οὐδέποτε ἐκερδοσκοπήσα, ἀλλ' ὑπὸ τῶν παρακλήσεων τοῦ κυρίου Γριπᾶ, ὅστις ἐπέμνε πρὸς νὰ μετᾶσχω τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἴτε φανερῶς εἴτε μὴ. Εὐαρεστήθηντε νὰ λάβητε τοῦτο ὑπὸ σημείωσιν.

Ἡ κυρία Γριπᾶ ὑπεκλίνατο διερωτωμένη πρὸς ὁ δοῦξ ἔμελλε νὰ καταλήξῃ. Δὲν ἐβράδυνε νὰ μάθῃ τοῦτο.

Ἡ δοῦξ ἔλαβεν ἐκ τοῦ θηλακίου τοῦ ἐπενδύτου του ὀγκώδη γραμματίων δέσμην καὶ ἔθρηνεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀκριβῶς θέσεως, ἐν ἣ ἡ πρὸ τινων στιγμῶν ὁ Νιτάρ εἶχε προσφέρει τῇ κυρίᾳ Γριπᾶ τὰ φύλλα τῶν τυπογραφικῶν διορθώσεων.

— Ἰδοὺ εἶπεν οἱ τίτλοι, δι' οὗς ἐνεγράφην εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· ἐπλήρωσα αὐτοὺς ἀντὶ 500 φράγων ἔκαστον· ἡ σημερινὴ ἀξία των, εἶνε 3 φρ. 50 καὶ πάλιν δύσκολος εἶνε ἡ ἐκποίησις αὐτῶν.

Ἡ κυρία Γριπᾶ προσέβλεπεν αὐτὸν ἐκπληκτικῶς καὶ οὐδὲν ἐννοοῦσα.

— Σὰς ἀφῆνω αὐτοὺς, εἶπεν οὗτος· θὰ ἰδῆτε ἡμεῖς, ἦτις ἐξακολουθεῖτε τὰς ὑποθέσεις τοῦ συζύγου σας καὶ ἐκληρονομήσατε τὴν ὑπέρρογκον, ἣν ἀπέκτησεν ἐκεῖνος περιουσίαν, τί ὀφείλετε νὰ πράξητε ὑπὲρ ἐνὸς τῶν θυμάτων τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης. Ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ κυρίου Γριπᾶ εἶχον κάμει αὐτῷ λόγον περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἔχω δὲ πάντα λόγον νὰ πιστεύω, ὅτι θὰ μὲ ἀπεζημίωσιν διὰ τὴν προσγενομένην μοι ζημίαν. Ἐνὶ λόγῳ τὸ πρᾶγμα ἦτο συμφωνηθῆναι, ὀφείλει δὲ νὰ προσθέσω, ὅτι μοὶ προστηνέχθη ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ μετὰ πολλῆς τῆς εὐγενείας καὶ

λεπτότητος. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ δὲν ἠθέλησα νὰ ταράξω τὴν θλίψιν τῆς χήρας καὶ δὲν θὰ ἔπραττον ἀναμφιβόλως τοῦτο, ἂν μὴ εἶχον ὑποστῆ κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας σπουδαίαν χρηματικὰς ζημίας.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἠγγέρθη καὶ κατέθηκε τὸ ἐπισκεπτήριον αὐτοῦ ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ γραφείου.

Εἶτα χαμετίζων διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων.

— Χαίρετε, κυρία Γριπᾶ, εἶπε.

Καὶ ἐξήλθεν ὡς εἶχεν εἰσέλθει ὑψαύχην, βραδέως βαδίζων κἂν χωρὶς νὰ στραφῇ.

Ἡ κυρία Γριπᾶ δὲν ἐξήτασε πλέον, ἂν ὑπῆρχον ἡ μὴ, ἄνθρωποι ἀναμένοντες αὐτὴν· ἐπιστρέψασα, ἀφοῦ προέπεμψε τὸν δοῦκα εἰσήλθε παρὰ τῷ Πούῳ, ὅστις εἶχε τότε φθάσει ἀκριβῶς.

— Γνωρίζετε ποῖαν ἐπίσκεψιν ἐδέχθην πρὸ μικροῦ; τὴν τοῦ δουκὸς Βαλμονδοῦ.

Καὶ διεγγήθη αὐτῷ τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην.

Ὁ Πούος ἤκουσε χωρὶς νὰ διακόψῃ αὐτὴν διὰ λόγον ἢ σημείου· ὅταν δ' ἐκείνη ἐσίγησε.

— Ποῦ εἶνε οἱ τίτλοι; ἠρώτησεν.

— Ἐπὶ τοῦ γραφείου μου μετὰ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τοῦ δουκὸς.

— Ἰδωμεν αὐτούς.

Μετέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ γραφείου τῆς κυρίας Γριπᾶ, ὁ δὲ Πούος λαβὼν τοὺς τίτλους ἐξήτασεν αὐτοὺς μετὰ προσοχῆς.

— Θέλετε νὰ μάθῃτε τὴν γνώμην μου; εἶπεν. Λοιπὸν! τὰ πράγματα μοὶ φαίνονται ὀλίγη ὑποπτα.

— Πῶς;

— Θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ἂν τις ἄλλος ἢ ὁ δοῦξ Βολμονδοῦ ἤθελε παρουσιάσει τοὺς τίτλους τούτους, τοὺς ἔχοντας ἀξίαν 3 φρ. καὶ 50, ἵνα τῷ ἐξαργυρωθῶσιν ἀντὶ πεντακοσίων, θὰ ἤμην βέβαιος ὅτι θέλει νὰ σὰς ἐξαπατήσῃ.

— Ὁ δοῦξ Βαλμονδοῦ!

— Πρίγκηπος Δεβερβερέ, ἀκριβῶς διὰ τοῦτο . . . ἀμφιβάλλω. — Εἶνε ἀδύνατον· διὰ τὰς ἀμαρτίας μου βλέπω καθ' ἐκάστην πλῆθος ἐλασινῶν τυχοδιωκτῶν καὶ ἀτίμων, ἀλλὰ δὲν θὰ παραδεχθῶ ποτε, ὅτι ἄνθρωπος ὡς ὁ δοῦξ εἶνε ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ τοιαύτην . . .

— Αἰσχροκέρδειαν; εἶνε δυνατὸν ἐν τούτοις.

— Ὅχι· Κύριε Πούος, δὲν γνωρίζετε τὸν δοῦκα· οὐδέποτε εἶδον ἄνθρωπον τόσο διακεκριμένον ἔχοντα τὸ ἦθος, τόσο εὐγενές.

Ὁ Πούος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ πᾶσαι τοῦ κατεσκληκτός αὐτοῦ προσώπου αἱ ρυτίδες ἐκοιλάνθησαν ὑπὸ μορφαμοῦ ἐμφαίνοντες ὅτι τὸ ἐπίσημον καὶ εὐγενές ἦθος οὐδαμῶς καθήσυχάζον αὐτόν.

— Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σὰς πιστεύσω, ἀλλὰ θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ κάμω μίαν ἔρευναν. Οὐδέποτε μοὶ εἶπεν ὁ Γριπᾶ, ὅτι εἶχε σχέσεις μετὰ τοῦ δουκὸς Βαλμονδοῦ, εἶνε δὲ βέβαιον δι' ἡμᾶς, ὅτι ἂν εἶχε τοιαύτας, θὰ ἐκήρυττεν αὐτὰς ἀντὶ νὰ τὰς ἀποκρύπτῃ.

Κατὰ τὴν αὐτὴν τῶν συλλογισμῶν τάξιν ὀφείλει νὰ παρατηρήσῃ τις ὅτι, ἂν αἱ σχέσεις αὗται ὑφίσταντο, ἔπρεπεν οἱ τίτλοι νὰ ὡσιν ὀνομαστικοί, διότι ὁ Γριπᾶ θὰ ἔδιδεν αὐτοὺς εἰς τὸν δοῦκα καὶ θὰ ἤθελε νὰ ὠφελθῆν ἐκ τῆς γενναιότητος αὐτοῦ, ἐνῶ οἱ τίτλοι εἰσὶν εἰς τὸν φέροντα. Ἐπὶ τέλους ἂν ὁ δοῦξ Βαλμονδοῦ ἔχει τὸ ἦθος μεγαλοπρεπέδες, ὅπερ δὲν τῷ διαφιλονεικῶ θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε, νὰ εἶπω ὅτι τὸ παρ' ὑμῖν διάβημά του δὲν εἶνε μεγαλοπρεποῦς ἀνδρός.

— Ὑπέστη ἐσχάτως σπουδαίαν χρηματικὰς ζημίας.

— Τοῦτο ἀκριβῶς προκαλεῖ τὰς ἀμφιβολίας μου. Ὅταν τις εὐρίσκηται εἰς τὸ πέλαιος καὶ κινδυνεύει νὰ πνιγῇ, τολμᾷ ὅσα νομίζει ἀδύνατα, ὅταν εὐρίσκηται ἐν ἀσφαλείᾳ· εἰς τοιαύτην ἀπεπιστικὴν θέσιν εὐρίσκηται καὶ ὁ δοῦξ Βαλμονδοῦ. Ὑψηλὴ εὐγένεια, ἐν τῶν λαμπροτάτων ὀνομάτων τῆς χώρας, ἀλλ' οὐδ' ἡ ἐλαχίστη περιουσία· εἶχε τοιαύτην, ἀλλὰ τὴν ἀπώλεσε, τὴν κατεδαπάνησε.

— Πῶς γνωρίζετε τοῦτο;

— Ἦκουσα πάντα ταῦτα λεγόμενα καὶ τὰ γνωρίζω ἀρίστως, ἀλλὰ ὅτε μοὶ καιρὸν ἡμερῶν τινων καὶ θὰ γνωρίζωμεν τί νὰ

πράξωμεν· ἂν ὁ δοῦξ σὰς ἀφῆκε τὸ ἐπισκεπτήριόν του, τοῦτο σημαίνει, ὅτι δὲν θὰ ἐπανελάθῃ, πρὶν ἢ τῷ γνωστοποιήσῃτε τὴν πρόθεσίν σας· γνωρίζω ποῦ ν' ἀπευθυνθῶ διὰ τὰς ἐρεῦνας μου.

VIII.

Ἡ ἔρευνα τοῦ Πούος ὑπῆρξε βραχυχρόνιος.

Τὴν πρωτὰν τῆς πέμπτης ἡ κυρία Γριπᾶ εἶδεν αὐτὸν εἰσερχόμενον μετὰ φαίδρου καὶ θριαμβευτικοῦ ὕφους, ἐνῶ συνήθως ἦτο σκυθρωπός, ἢ τοῦλάχιστον περίφροντος καὶ πολυπράγμων. Ἦτο δὲ τόσο καταφανῆς ἡ φαιδρότης αὐτοῦ ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ διαλάθῃ τὴν κυρίαν Γριπᾶ, ἦτις ἀντὶ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν, ὡς πάντοτε, „πῶς εἴσθε;“ τῷ εἶπε.

— Τί ἔχετε λοιπὸν;

Ἐκεῖνος δὲ τρίβων τὰς χεῖρας.

— Ἐκάμω τὴν ἔρευνάν μου, ἦτις ἐπεβεβαίωσε τὰς ὑπονοίας μου. Ὁ δοῦξ Βαλμονδοῦ εἶνε κατεστραμμένος, ἐξ ὀλοκλήρου· κατέφαγεν ὅλην τὴν περιουσίαν του· οὐδὲν ἀπομένει πλέον· ἡ δούκισσα κερδίζει τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς ἐργασίας της.

— Καὶ τοῦτο σὰς καθιστᾷ τόσο εὐθυμον;

Ἐνευσεν ἡμικλείων τὸν ὀφθαλμόν.

— Ναί.

— Καὶ λοιπὸν ἐπεβεβαίωθη ἡ περὶ αἰσχροκέρδειας ὑποψία σας; Ζωηρῶς ὁ Πούος ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὰ χεῖλη.

— Σοῦτ! μὴ ὀμλώμεν πλέον περὶ τούτου, λησμονήσωμεν τὴν

λέξιν ταύτην καὶ ἀποδιώξωμεν τὴν ἰδέαν ἐκείνην, ἦτις οὐδέποτε πρέπει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ πνεῦμα ἡμῶν. Ὁ δοῦξ ἠθέλησε νὰ σὰς ἀπατήσῃ; δὲν γνωρίζω τίποτε, οὐδὲ θέλω νὰ τὸ μάθω, διότι ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι πρέπει νὰ τῷ ἐξαργυρωσῃτε τοὺς τίτλους τούτους πρὸς 500 φράγκα χωρὶς νὰ φροντίσῃτε περὶ τῆς προσλεύσεως αὐτῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκπληκτικῶς παρετήρει αὐτὸν ἡ κυρία Γριπᾶ, τόσο μᾶλλον μὴ ἐννοοῦσα τοὺς λόγους τούτους, ὅσο ἡ πρώτη λέξις τοῦ Πούος ἦτο „μὴ πληρώσατε“, ἤρξατο ἐκεῖνος γελῶν καὶ τρίβων τὰς χεῖρας ἰσχυρότερον.

— Ἐξήγησάμι· γνωρίζετε ποῖα εἶνε τῆς ζωῆς μου ἡ φιλοδοξία, ἡ ἐλπίς μου τοῦλάχιστον, ἂν δὲν χρησιμεύει εἰς τοῦτο ἡ ἐπέμβασίς μου· μεγάλη τις ἀποκατάστασις διὰ τὸν Ἐδγάρδον καὶ τὴν Ἰουλίαν. Ὁ Ἐδγάρδος νὰ νυμφευθῇ δούκισσαν, ἡ Ἰουλία νὰ λάβῃ συζυγον ἕνα πρίγκηπα. Ἐὰν δὲν ἐπραγματοποιήθῃ τοῦτο, ἂν μὴ διὰ τὸν Ἐδγάρδον, ὅστις δὲν εἶνε ἀκόμη εἰς ἡλικίαν γάμου, ἀλλ' ὅπωςδῆποτε διὰ τὴν Ἰουλίαν, τὸ σφάλμα δὲν εἶνε ἰδικόν μου. Ἐπράξα ὅτι ἡδυνήθην καὶ ἂν δὲν κατωρθώθῃ ἐτι τὸ τοιοῦτον, πταίουσιν αἱ περιστάσεις.

— Πταίει ἡ θέσις ἡμῶν, καλέ μου Πούος.

Ἄλλ' ὁ Πούος δυσηρεστήθη.

— Ἡ θέσις ἡμῶν ὁμοιάζει τὴν θέσιν πολλῶν ἄλλων, καὶ οἱ ἄλλοι οὗτοι δὲν ἔλειψαν νὰ συνάψωσι μεγάλα συνοικέσια. Ἡ περιουσία Μωρῆς ἀπεκτήθη ὡς ἡ ἡμέτερα καὶ ἡ δεσποινὶς Μωρῆς συζεύχθη μετὰ τοῦ πρίγκηπος Δεσουβλάκ. Τὰ ἑκατομμύριά του, ὁ κύριος Λεβλὸν ἐκέρδισεν εἰς τὰ χαρτοπαικτεία, δύο δὲ οικογένεια, ἔχουσαι βασιλικὸν αἶμα εἰς τὰς φλέβας των, δὲν ἀπηξίωσαν νὰ τὰ δεχθῶσι· ἡ δεσποινὶς Ἰωάννου, ὁ πάππος τῆς ὁποίας ἐκαλεῖτο Ἰωάννης ὁ κρηθλοποιός, ὁπανδρεῦθη τὸν δοῦκα Ζωδοῦν, καὶ τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι. Ἡ περιουσία τῆς Ἰουλίας ἔχει περισσοτέραν ἀξίαν τῶν περιουσιῶν τούτων· πρέπει ἡ Ἰουλία νὰ κάμῃ τοιαύτην τινα ἀποκατάστασιν· καὶ θὰ γείνη τοῦτο· εἶνε δυνατὸν νὰ γείνη. Ἐγὼ τὸν σύζυγον· καὶ διὰ τοῦτο μὲ βλέπετε τόσο φαιδρόν· δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἦνε τις εὐθυμος;

Καὶ ἡ συγκίνησις τῷ διέκοψεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν λόγον;

— Ὡ! ἀγαπητέ μοι Πούος, ἀνεκράξεν ἀδυνατοῦσα νὰ περιστείλῃ τὴν ἀνοπομονησίαν αὐτῆς ἡ κυρία Γριπᾶ.

— Ἰδοῦ, κυρία, ἰδοῦ. Μὲ δύο λέξεις, καὶ ἵνα μὴ σὰς βασανίζω, εἶνε ὁ Ὅδὲ Σαίντ Ἐρμίν, πρίγκηψ Δεβερβερέ, υἱὸς γνήσιος

τοῦ δουκὸς Βαλμονδοῦ. Ἰδοῦ πῶς μοὶ ἐπήλθεν ἡ ἰδέα αὕτη καί, ἂν ἀγαπάτε νὰ μὲ ἀκροασθῆτε, θὰ ἰδῆτε, ὅτι εἶνε πραγματοποιήσιμος. Σὰς εἶπον ὅτι ὁ δοῦξ εἶνε κατεστραμμένος, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ διάγῃ βίον πολυτελεῆ καὶ τρυφηλόν. Ἦτο πάντοτε καὶ εἶνε καὶ θὰ ἦνε ἄνθρωπος φιλήδονος, ἀκριβῶς δὲ εἰς τοῦτο στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου διὰ τὸν γάμον τούτον. Ὁ δοῦξ ἔχει ἀνάγκας καὶ στερεῖται πόρων.

— Ἡ οικογένειά του;

— Δὲν εὐρίσκηται ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς οικογενείας του, ἦτις εἰς μεγάλας ὑπεβλήθη δι' αὐτὸν θυσίας· πολὺ δὲ ὀλιγώτερον μετὰ τῆς οικογενείας τῆς συζύγου του, ἦτις δὲν συγχωρεῖ εἰς αὐτόν, ὅτι κατεσπατάλησε τὴν περιουσίαν αὐτῆς εἰς βαιθμόν, ὥστε ἡ κυρία Βαλμονδοῦ, εἰς τὴν οὐδὲν πλέον ἀπέμεινε, ἀπολύτως οὐδὲν, κατήγηρος νὰ συντάτῃ μικρὰ βιβλία διὰ τὰ παῖδια, κρυφίως, ἐνοεῖται, καὶ ὑπὸ ξένου ὀνομα. Εἶνε, ἄλλως, ἀξιοσέβαστος γυνή, πάσης ὑπολήψεως ἀξία, γυνή, ἦτις διήλθε πικρὰς παρὰ τῷ συζύγῳ αὐτῆς ἡμέρας· πρὸς δὲ τούτους καὶ ὠραία ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ μόλις εἶνε 45 ἐτῶν· εὐγενῆς δὲ τὴν καταγωγὴν, ὡς ὁ δοῦξ καὶ περισσότερον αὐτοῦ ἴσως, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὴν ἀρχαιότητα τῆς εὐγενείας, γόνος τοῦ οἴκου Καραμή, λίαν ὑπερήφανος διὰ τὸ ὄνομα τοῦτο, κληρονομήσασα τὴν ὑπερηφάνειαν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅστις ἐπιστρέφων καθ' ἐκάστην ἐκ τῆς λειτουργίας μετέβριεν ἐν οικογενειακῇ λιτανείᾳ, ἵνα παρουσιάσῃ τὰ σεβάσματα αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν εἰκόπων τῶν προγόνων του.

— Καὶ μ' ὄλα ταῦτα, ἠλπίζατε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ συνοικεσίου τούτου;

— Δὲν ἐλπίζω εἰς τὴν δούκισσαν, ἀλλ' εἰς τὸν δοῦκα καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας του. Ἡ δούκισσα κατοικεῖ ἐν τῇ ὁδῷ Βαννῶ, ἐν πολλῷ μέτρῳ καὶ μικρὸν οἶκῆμα, ἐντὸς παλαιῶ μεγάρου ἀνήροντος εἰς συγγενὴ τινα αὐτῆς, τὸ ὅποιον κατέχει δωρεάν· ἐν αὐτῷ ἐργάζεται γενναίως, οὐ μόνον δι' ἑαυτὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν υἱὸν τῆς, τὸν πρίγκηπα Δεβερβερέ, εἰς ὃν δὲν ἀρκεῖ ὁ μισθὸς ἀνθυπολοχαγοῦ τῶν οὐσσάρων. Εἶνε φανερόν, ὅτι μὲ τοιαύτην γυναῖκα δὲν ἔχομεν μεγάλας ἐπιτυχίας ἐλπίδας. Διαφέρει ὅμως τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὸν δοῦκα καὶ τὸν πρίγκηπα Δεβερβερέ. Ἐχει χρέη ὁ νεαρὸς πρίγκηψ, πολλὰ χρέη, πρᾶγμα, ἄλλως τε, οὐχὶ ἀσύνηθες· ἀπειλεῖται δὲ καὶ βιάζεται εἰς πληρωμὴν αὐτῶν, τόσοσιν ὑπὸ τῶν πιστωτῶν, ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ· ἡ θέσις αὐτοῦ εἶνε λίαν δυσχερῆς, τοῦ δὲ πατρὸς ἡ κατάσταση εἶνε πολὺ χειρότερα· ἂν ὁ υἱὸς ἔχει μόλις εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν ἡλικίαν, ὁ πατὴρ εἶνε πενητηκοντοῦτης, ἀπὸ εἴκοσι δὲ ἐτῶν ἐπράξεν ὅτι ἡδυνήθη, ὥστε νὰ μὴ εὐρίσκη σήμερον οὐδὲ ἐν βαλάντιον ἀνοικτὸν δι' αὐτόν, καὶ ὅμως ἐξακολουθεῖ τὸν συνήθη αὐτοῦ βίον. Ἐνῶ ἡ δούκισσα ἐργάζεται ἐν τῇ ὁδῷ Βαννῶ, ὁ δοῦξ κερχωρισμένος ἀπ' αὐτῆς πραγματικῶς, ἂν μὴ νομίμως, διάγει βίον ἡδονικὸν ἐν τῇ ὁδῷ Ροαριέλ, ὅπου κρατεῖ πολυτελεῶς οἶκῆμα.

Καὶ ὁ Πούος ἔτριβεν ἰσχυρότερον τὰς χεῖρας.

— Βλέπετε, βλέπετε, ἐπανελάβην, ὅτι τὰ πράγματα ἔχουσι θαυμασίως· πατὴρ καὶ υἱὸς πιεζόμενοι ἐξ ἴσου ὑπὸ ἀναγκῶν καὶ ἀπολύτως στερούμενοι πόρων πιστεύετε ὅτι θὰ περιφρονήσωσι περιουσίαν, οἷα ἡ τῆς Ἰουλίας;

— Ὑπάρχει ἡ μήτηρ.

— Βεβαίως· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ ἀντέπραττε, δὲν θὰ ἠναγκαζέτο νὰ ἐνδώσῃ βιαζομένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἕμα καὶ τοῦ υἱοῦ;

— Πῶς προχωρεῖτε, καλέ μου, κύριε Πούος!

— Βλέπω τὰ πράγματα ὅπως ἐπιθυμῶ, εἶνε ἀληθές· ἀλλ' ὄχι καὶ ἀνευ λόγου. Βλέπετε ὅτι αἱ πιθανότητες εἰσὶν ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἄλλ' ὁ πρίγκηψ Δεβερβερέ, ὅποιος τις εἶνε; Ναί μὲν, ἐπιθυμῶ μέγα συνοικέσιον διὰ τὴν κόρην μου — καὶ εἶνε ἀναγκαῖον τοῦτο — ἀλλὰ δὲν θὰ συναίνεσω ποτὲ νὰ τὴν θυσιάσωμεν.

Ὁ Πούος ἔκρουσεν ἰσχυρῶς διὰ τῆς παλάμης ἐπὶ τοῦ γραφείου. — Νὰ τὴν θυσιάσωμεν! Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ θυσιάσω διὰ τοῦ ἰδίου μου χειρῶν τὴν ἀγαπητὴν

μικράν μου Ίουλίαν, τὴν ὅποιαν ἀγαπῶ ὡς ἐὰν ἦτο κόρη μου; Ὅχι, κυρία, ὄχι· δὲν θὰ θυσιάσωμεν αὐτὴν ἂν τὴν ὑπανδρεύσωμεν μετὰ τοῦ πρίγκηπος Δεβερβερί.

Ταῦτα δὲ λέγων ἔλαβε τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτοῦ καὶ ἐξήγαγεν ἀπ' αὐτοῦ φωτογραφίαν.

— Ἰδοὺ, κυρία, ἰδῆτε, ἂν δύναιτο νὰ θυσιασθῇ ἡ θυγάτηρ σας μὲ σύζυγον τοιοῦτον. Μοὶ εἶπετε ὅτι δὲν εἶδατε ποτὲ πρόσωπον τόσῃ μεγαλοπρεπὲς ὡς τὸν δούκα Βαλμονδοῦ. Πῶς εὐρίσκατε τὸν υἱόν του;

Ἡ κυρία Γριπά ἔλαβε ζωηρῶς τὴν φωτογραφίαν, ἣν τῷ ἔτεινεν ὁ Πούο καὶ ἐξήραξεν αὐτήν.

Ἐξαικόνιζε δὲ ἀληθῶς αὐτὴ τὴν θελκτικὴν τοῦ πρίγκηπος φυσιογνωμίαν, τὴν χάρισσαν αὐτοῦ κεφαλὴν μετὰ τῶν λεπτῶν καὶ κανονικῶν χαρακτήρων, τὴν ἐπιμήκη καὶ εἰς μικρὸν πώγωνα ἀπολήγουσαν αὐτοῦ μορφήν, τὴν μαύρην καὶ βοστρυχώδη κόμην, τὸν λεπτὸν μύστακα καὶ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ ὀφθαλμούς.

Ὁ Πούο παρετήρει τὴν φωτογραφίαν ὑπεράνω τῶν ὤμων τῆς κυρίας Γριπά ἢ μάλλον ἐθαύμαζεν αὐτήν. Μὴ δυνάμενος δὲ ν' ἀναμείνη τὴν ἀπάντησιν τῆς κυρίας Γριπά, ἀνέκραξεν.

Καὶ μετ' ὀλίγον, ὅταν τὸ φέρον τὰ οἰκόσημα τοῦ πρίγκηπος καὶ τῆς πριγκίπισσας Δεβερβερί ὄχιμα διέρχεται τὴν δεινροστουχίαν τῶν Ἠλυσίων Πεδίων ἢ τοῦ Δάσου, ὅλαι αἱ κεφαλαὶ θὰ στρέφονται νὰ ἴδωσι τὴν ὡραίαν πριγκίπισσαν μετὰ τὴν ὡραίαν ξανθὴν τῆς κόμην καὶ τὸ λευκὸν ὡς ἀλάβαστρον δέρμα, ὡς καὶ τὴν χάρισσαν καὶ μελάγερρον τοῦ πρίγκηπος μορφήν. Εἰς τίνα δὲ θὰ ὀφείλῃται τὸ συνοικέσιον τοῦτο; Δὲν τολμῶ νὰ εἶπω ὅτι θὰ ὀφείλῃται, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον μέρος, εἰς τὸν Πούο. Λέγω ὅμως ἀδιστακτικῶς ὅτι θὰ ἦγε ἔργον μητρὸς, ἥτις οὐδὲν ἄλλο ἔχει μέλημα ἢ τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν τέκνων τῆς, καὶ ἥτις, νεαρὰ ἔτι, ὡραία, ἀποστέρηται νέον γάμον, ἵνα μὴ ἐλαττώσῃ τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς τὴν περιουσίαν. ὦ! κυρία Γριπά, δὲν θὰ ἤμειθα τότε εὐτυχεῖς, ἀγαπητὴ κυρία Γριπά;

— Θεωρεῖτε τὸν γάμον τοῦτον τετελεσμένον, ἀλλὰ δὲν εἶνε.

— Θὰ γείνη. Ἡ Ίουλία θὰ ὀνομασθῇ πριγκίπισσα, καὶ ὄχι ἔξην πριγκίπισσα, τὸ ὅποιον δὲν ἔχει μεγάλην σημασίαν, ἀλλὰ πριγκίπισσα γαλλίς. Σὰς ὑπόσχομαι τοῦτο.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ ζητήσωμεν τὴν χεῖρα τοῦ πρίγκηπος Δεβερβερί διὰ τὴν Ίουλίαν.

Ὅχι βέβαια. Ὁ δούξ Βαλμονδοῦ θὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς Ίουλίας διὰ τὸν πρίγκηπα.

— Πῶς θὰ κατορθωθῇ τοῦτο;

— Δὲν γνωρίζω· ἀλλὰ θὰ εὐρωμεν μέσον τι, ὅπως τὸν ὑποχρεώσωμεν νὰ σὰς ἀπευθῆνῃ τὴν αἴτησιν ταύτην. Τὸ μέσον τοῦτο πρόκειται νὰ εὐρεθῇ. Θὰ σκεφθῶ περὶ τοῦτου.

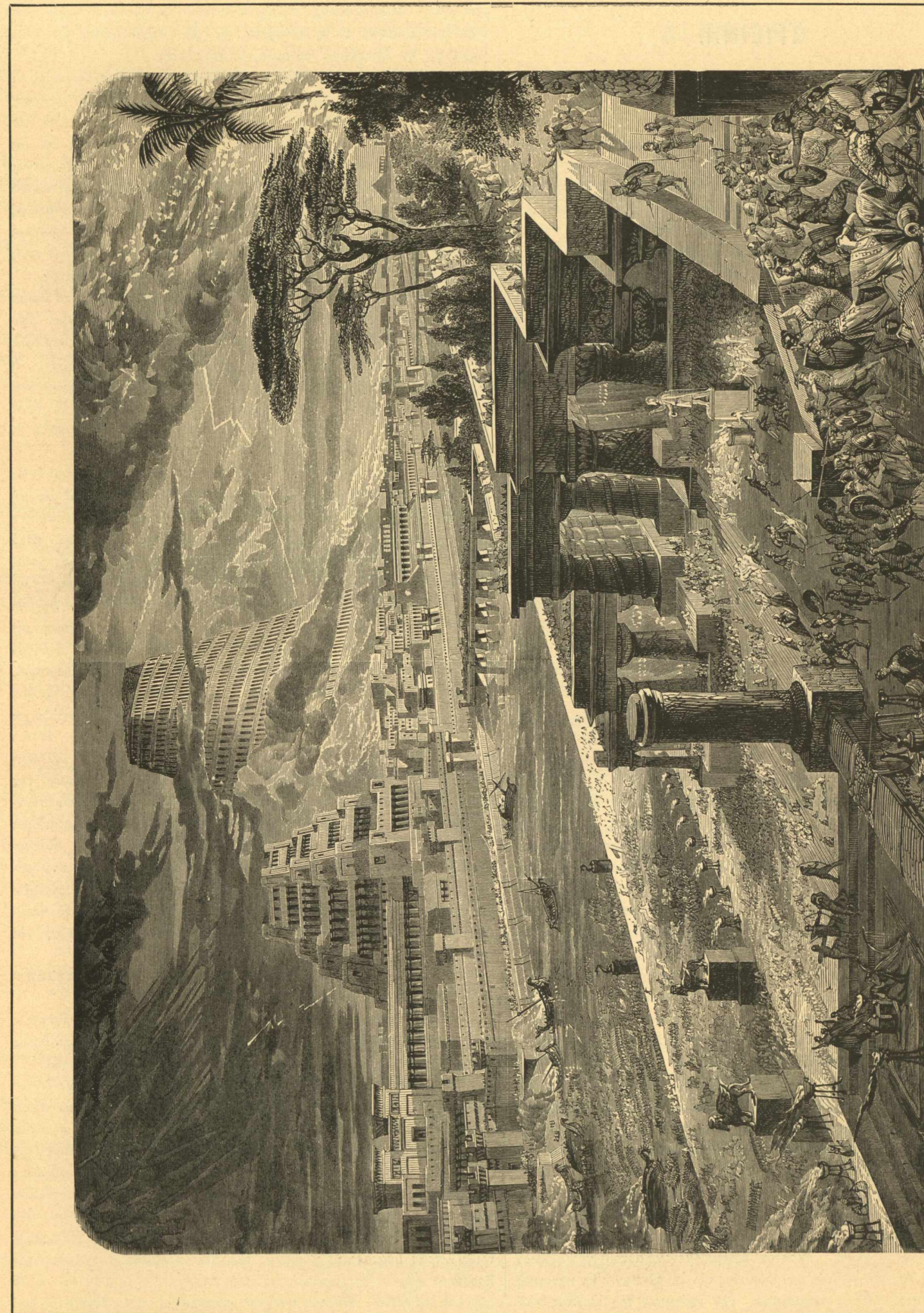
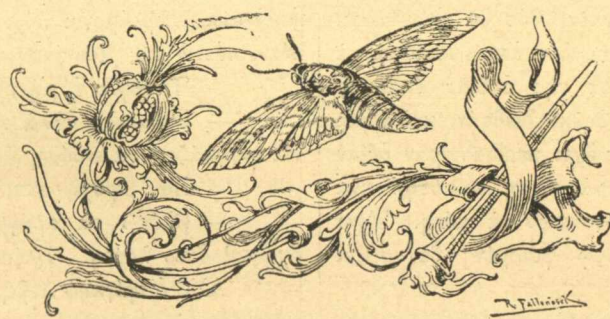
(Ἐπεταί συνέχεια.)

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ ΥΠΟ ΚΥΡΟΥ.

(Μετὰ εἰκόνας.)

Ἡ περίφημος ἐν τῇ ἀρχαιότητι Βαβυλὼν, ἢ τῆς Χαλδαίας καὶ πάσης τῆς Βαβυλωνίας πρωτεύουσα ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου πόλις, ἔκειτο παρὰ τὴν νῦν, ἐν τῷ νομῷ Βαγδάτης τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, μικρὰν πόλιν Χιλλέχ.

Τὰ θαυμαστά αὐτῆς καὶ ὑπερμεγέθη παρόχθια τειχίσματα, αἱ ἑκατὸν ὀρειάλκινοι πύλαι, οἱ περιώνυμοι καὶ μετὰ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου συγκαταλεγόμενοι κρεμαστοὶ κήποι, ὁ ναὸς τοῦ Βήλου, τὰ ὑψηλότεα καὶ εὐρύτατα τείχη, ἐφ' ὧν 250 ὑψοῦντο πύργοι, αἱ διώρυγες, τὰ πολλὰ καὶ κολοσσιαῖα αὐτῆς ἀνάκτορα καὶ οἱ ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἐπιστημονικαῖς γνώσεσιν ὀνομαστοὶ αὐτῆς ἱερεῖς καὶ ἀστρολόγοι, καθίστων αὐτήν, τὴν ἰσχυροτάτην, τὴν εὐδαιμονοστάτην, καὶ τὴν μάλιστα ἐν τῇ ἀρχαιότητι πεφημισμένην πόλιν τῆς Ἀσίας. Σήμερον οὐδὲν ἀπομένει ἐκ τῆς ἀπεράντου καὶ μεγαλοπρεποῦς ταύτης πόλεως, ἢ δυσδιάγνωστα τινα ἑρείπια. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡροδότου, ἐθεωρεῖτο ἔτι ἡ Βαβυλὼν, ὡς ἡ πρώτη τοῦ κόσμου πόλις, τὸ δὲ μεγαλεῖον αὐτῆς διετήρησεν, οὐ μόνον μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Σαρδαναπάλου (759 π. χ.), ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα, ὅπως ἐπὶ τοῦ τελευταίου αὐτῆς βασιλέως Ναβοννήδου (Λαβυνήτου παρὰ τῷ Ἡροδότῳ), ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Κύρου (538 π. χ.). Ὁ Ναβοννήδος, καίτοι πεποιδῶς εἰς τὴν ἰσχυρῶς ὄχρωσμένην πρωτεύουσάν αὐτοῦ, ἔκρινεν ὅμως ἀσφαλέστερον, τὴν αἰξουσίαν τοῦ Κύρου βλέπων δύναμιν καὶ τὰς κατακτητικὰς προόδους, νὰ συμμαχήσῃ μετὰ τοῦ Λυδοῦ μονάρχου Κροίσου. Ἄλλ' ὁ Κύρος νικήσας καὶ αἰχμαλωτίσας πρῶτον τὸν Κροίσον, ἐπολιόρκησεν εἶτα τὴν Βαβυλῶνα διὰ τῆς μετοχτεύσεως τῶν ὑδάτων τοῦ Εὐφράτου εἰς ἄλλο ρεῖθρον, καὶ ἐγένετο κύριος αὐτῆς, ὑποτάξας οὕτω τὸ βαβυλωνιακὸν κράτος εἰς τὴν περσικὴν κυριαρχίαν. Τὴν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἄλωσιν τῆς περιφήμου ταύτης πόλεως παριστᾷ ἡ ἡμετέρα ἐν σελ. 205 εἰκὼν. Βραδύτερον ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν κατάκτησιν ὀλοκλήρου τῆς Ἀσίας, ἐξελέξατο ταύτην ὡς πρωτεύουσάν τῆς ἀπεράντου αὐτοκρατορίας του καὶ βεβαίως θ' ἀνεδείκνυεν αὐτὴν πολλῶν μεγαλοπρεπεστέραν, ἂν μὴ ἐπήρχειτο ὁ ἄωρος θάνατος τοῦ μεγάλου μακεδόνης κατακτητοῦ καὶ ἡ ἔδρασις τῆς Σελευκείας, ἅτινα ἐπετάχονα τὴν παρακμὴν αὐτῆς. Ἡ Βαβυλὼν ὑφίστατο ἔτι, πλὴν μικρὰ καὶ ὀλιγανθρωποτάτη, κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀράβων κατάλωσιν τῆς δευτέρας περσικῆς μοναρχίας. Οἱ Ἰουδαῖοι ἔμειναν ἐπὶ 70 ἔτη αἰχμάλωτοι ἐν Βαβυλῶνι. Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ἡ Βαβυλὼν εἰκονίζεται ὡς τύπος πλουσίας μὲν καὶ ἰσχυρᾶς, ἀλλὰ μαλθακῆς καὶ διεφθαρμένης πόλεως.

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ ΥΠΟ ΚΥΡΟΥ.

ΥΓΙΕΙΝΗ.

Πώς δέον να κατευνάζεται η δίψα.

Ζήτημα υγιεινής ενδιαφέρον την δημοσίαν υγείαν, πλέον η όσον εκ πρώτης όψεως δύνανται τις να υπολάβη, παρουσιάζεται κατά την παρούσαν του μεγάλου καύσωνος ώρα. Άληθές είναι, ότι δεν γινώσκουσιν οι πλείστοι να πίνουν και κατευνάζωσι την έαυτών δίψαν εν καιρώ θέρους· πίνουνσι δέ καθ' έξιν οι μὲν υπερβαλλόντως, οι δὲ οὐχί έπαρκώς, τινὲς μὲν κατά τρόπον εξασθενίζοντα τὸ σῶμα, ἄλλοι δὲ οὕτως ὥστε εἰς σοβαράς να εκτίθενται ασθενείας. Ἡ γνώσις ἄρα τοῦ μετὰ φρονήσεως πίνειν εἶνε, τόσῳ ὠφέλιμος, ὅσῳ ἀπαραίτητός ἐστι καὶ ἡ τοῦ φρονίμως τρώγειν.

Αἱ πλείστοι τῶν ἐν ὥρᾳ θέρους προσβαλλουσῶν τὸν ἄνθρωπον ασθενειῶν αἰτίαν ἔχουσι πολλάκις τὴν κατάχρησιν τῶν ἀναφυκτικῶν ποτῶν· καὶ περὶ μὲν τούτων γενήσεται ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ ὁ προσήκων λόγος, νῦν δ' ἐπιχειροῦμεν να διασαφηνώμεν ἐν τισι σημείοις τὴν θεωρίαν τοῦ πίνειν.

Εἶνε επικίνδυνον να πίνη τις, ὅταν μεγάλην αισθάνηται θερμότητα· Κατευνάζεται ἡ δίψα διὰ τῆς ἀφθόνου πόσεως ἢ τούναντίον σφοδρότερα διεγείρεται· Πῶς πρέπει να πίνη τις, ἵνα μετριάσῃ τὴν ἀληθῆ βάσανον τὴν ἐκ τῆς ἐξηρασίας τοῦ σώματος καὶ τοῦ λάρωγρος προκύπτουσαν· Ἰδοὺ τὰ ζητήματα, ὧν πρόκειται ἡμῖν ἡ ἐξέτασις.

Ἐν γένει ἀπαγορεύεται ἡ πόσις, ὅταν τις εὐρίσκηται ἐν πλήρει ἐφιδρώσει, παραγγέλλονται δὲ ῤητῶς οἱ τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων ἀρχηγοί, ἵνα μὴ ἐπιτρέπωσι τοῖς στρατιώταις να πίνωσιν ἀφθόνως ἐκ τοῦ ὕδατος, ὕπερ ἀπαντῶσι κατά τὰς πορείας αὐτῶν. Ἡ γνώμη τοῦ κωλύειν τὴν πόσιν τοῦ ὕδατος εἰς τοὺς ἐν καταστάσει ἐφιδρώσεως εἶνε λίαν διαδεδομένη· πρόέρχεται δὲ, τφόντι, ἐκ τοῦ φόβου μὴ ἡ εισαγωγὴ ψυχρῶν ποτῶν ἐντὸς σώματος ἰδρούντος ἐπαγάγῃ κρυολογήματα, πλευριτίδας, περιπνευμονίας. Πράγματι δὲ ἡ ἀφθονος ψυχροῦ ὕδατος πόσις προὔξενισε θανατηφόρους ασθενείας. Ἄλλ' ἵνα καλῶς διευκρινισθῇ τὸ πρᾶγμα ἐξετάσωμεν τί συμβαίνει ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν οὗτος, ὑπὸ σφοδροῦ κατατροχόμενος καύματος, πίνη ψυχρὸν ὕδωρ.

Τὸ ἐντὸς τοῦ σώματος εἰσδόν ψυχρὸς ὠθεῖ τὸ αἷμα ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος, ἡ θερμότης συμφορεῖται πρὸς τὴν περιφέρειαν, ἀνάλογος δὲ ἐπέρχεται ἐφιδρώσις· αισθάνεται τις τότε ἐξάψεις θερμότητος ἐν τῷ προσώπῳ. Καταπίετε τεμάχιον πάγου, ποτήριον ψυχροτάτου ὕδατος, καὶ αὐθωρεῖ ὁ ἰδρῶς θ' ἀναβλύσῃ ἐκ τῶν πόρων· ἂν δὲ πῖντε δύο ἢ τρία ποτήρια ἀλλεπαλλήλως, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἀποβαίνει πολὺ μείζον, δυνατόν μάλιστα να αισθανθῇ τις καὶ ῤίγη μετὰ τινα λεπτά.

Ἄν ἡ εισαγομένη τοῦ ὕδατος ποσότης ἢ μετρία, τὸ αἷμα συρρεῦσαν πρὸς τὸ δέρμα ἐπανέρχεται εἰς τὰ ἔσω, ἡ διπλῆ δὲ αὕτη τῆς ἐκπομπῆς καὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ αἵματος κινήσις εἶνε κατ' οὐσίαν ἀκίνδυνος. Ἄλλ' ἰδοὺ πόθεν δύνανται να προσέλθῃ τὸ κακόν.

Ἡ φυσικὴ τοῦ ἀνθρώπου θερμοκρασία εἶνε πάντοτε ἡ αὕτη, κατὰ προσέγγισιν δεκάτων τινῶν τοῦ βαθμοῦ, περίπου 38. Ἡ κατὰ τὸ θέρος υπερβολικὴ θερμότης, ἥτις τείνει να ὑψώσῃ τὴν θερμοκρασίαν ταύτην, ἀντικαθιμίζεται ὑπὸ τῆς ἀπωλείας θερμομόνου, ἣν προξενεῖ ἡ ἐξάτμισις τοῦ ἰδρώτος· δύνανται ἕκαστος περὶ τούτου να βεβαιωθῇ γέσων ὀλίγον οἰνόπνευμα, ὕδωρ τῆς Κολωνίας, αἰθέρα ἰδίως, ἐπὶ τῆς χειρὸς ἢ τοῦ μετώπου· αισθάνεται ἀμέσως ἐντύπωσιν τινα ψύχους· τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι πᾶν ὑγρὸν, ὅπως ἐξατμισθῇ, δανείζεται θερμότητα ἐκ τῶν περὶ αὐτό, τὸν κανόνα δὲ τοῦτον δὲν διαφέρει· οὐδὲ ὁ ἰδρῶς· ἕκαστον ἐξατμιζόμενον αὐτοῦ γραμμάριον ψυχραίνει λίαν ἐπαισθητῶς τοῦ σώματος τὴν ἐπιφάνειαν. Ἐν κανονικῇ τῆς λειτουργίας ταύτης καταστάσει, τὴν ἐξάτμισιν τοῦ ἰδρώτος καί, κατὰ συνέπειαν, τὴν τοῦ θερμομόνου ἀπώλειαν κανονίζει τὸ νευρικὸν σύστημα. Τοῦτο ἀναγκάζει τὸ σῶμα να ψυχραίνηται κατὰ λόγον τῆς

ἐξωτερικῆς θερμοκρασίας, ἔνεκα δὲ τούτου τὸ ἡμέτερον σῶμα διατελεῖ ἀναλλοιώτως ἐν τῇ ὠρισμένη τῶν 38· θερμοκρασίᾳ, ὡς ἐστὶα μηχανῆς, ἣν ἐπιτηδεῖως κανονίζει ὁ θερμομαστής.

Ἄλλ' ὅταν ὁ ἐν ἐφιδρώσει ὦν εκτίθηται εἰς ρέυμα ἀέρος, ἡ ἐξάτμισις τοῦ ἰδρώτος δὲν κανονίζεται πλέον μόνον ὑπὸ τοῦ νευρικοῦ συστήματος· ὁ ἀῖρ ἀποσπᾷ ἰδρώτα, ἐξατμιζει αὐτὸν ἐν μείζονι τοῦ δέοντος ποσότητι καὶ ἐπέρχεται μὴ κανονικὴ ψύξις, ἥτις ἂν ἦνε ἰσχυρά, συνεπάγεται πλευριτίδας, περιπνευμονίαν κλπ. Προφανῶς λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο εἶνε τόσῳ σπουδαιότερον, ὅσῳ πλείον ὕδωρ ἐπὶ τῆς ἐπιφάνειας τοῦ δέρματος ὑπάρχει, ὅσω δὴλα δὴ μείζων ἡ ἐφιδρώσις. Ὅταν λοιπὸν συμβῇ να πῖνῃ τις, ἀπὸ δὲ τοῦ σώματος ἀφθονος ἐξέρχεται ἰδρῶς, εὐρίσκηται ἐν τοῖς μάλιστα εὐνοϊκοῖς ὅροις, ἂν μὴ προσυλαχθῇ, να προσβληθῇ ὑπὸ κρυολογήματος.

Ὁ κίνδυνος δὲν προέρχεται ἐκ τοῦ εισαχθέντος εἰς τὸ σῶμα ὕδατος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος προσβάλλοντος τὸ ἐν ἐφιδρώσει διατελοῦν μετὰ τὴν πόσιν σῶμα. Ἐννοεῖται ὅτι πᾶς κίνδυνος ἐκλείπει, ἂν, ἀντὶ να μένη τις ἀκίνητος, ἐξακολουθεῖ βαδίζων. Ἡ γιγνομένη τότε κινήσις παράγει νέαν θερμότητα καὶ νέον ἰδρῶτα καὶ ἡ ἀποβολὴ θερμομόνου δὲν συμβαίνει. Οὕτω δύνανται τις ἐν γένει κατὰ τοὺς χοροὺς να πίνῃ ἀκινδύνως ψυχρὰ ποτὰ καὶ παγωτὰ ἐν πλήρει ἐφιδρώσει, ἐφ' ὅσον δὲν εκτίθεται εἰς τὸ ψῦχος.

Ἐν τούτοις καίτοι ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην δὲν θεωροῦμεν ὡς επικίνδυνον τὴν χρῆσιν ψυχρῶν ποτῶν, δὲν δυνάμεθα ὅμως να μὴ ἀποδοκιμάσωμεν τὴν ἔξιν ταύτην. Ὑπὸ ἄλλην, πρᾶγματι, ἔποψιν ἡ ἐπανειλημμένη ψυχρῶν ποτῶν χρῆσις κατὰ τοὺς καύσωνας, κατὰ τοὺς περιπάτους τῶν μαθητῶν, τὰς πορείας τῶν στρατιωτῶν, νομίζομεν ὅτι ἐν πλείστοις περιπτώσει δέον αὐστηρῶς ν' ἀπαγορεύηται.

Ἄληθές δὲ, ὡς ἐφθην εἰπόντες, ἡ εισαγωγὴ τοῦ ψυχροῦ ποτοῦ προκαλεῖ μεγάλην πρὸς τὰ ἔξω τοῦ σώματος συμφορήσιν θερμοτότους, γινώσκει δὲ πᾶς, ὅστις ἔχει οἰκειῶς πρὸς τὴν πρόδον τῆς νεωτέρας φυσικῆς, ὅτι θερμότης καὶ δύναμις εἰσὶ συνώνυμα, καὶ ὅτι ἡ ἔξω τοῦ σώματος ὠθησις τοῦ θερμομόνου ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐξασθένειν αὐτοῦ· ἕκαστον ποτήριον, ὕπερ πίνομεν ἀντιστοιχεῖ πρὸς κεφάλαιον δυνάμεως, ὕπερ οἰκειοθελῶς ἀποβάλλομεν· τούτου ἔνεκα ταχέως οἱ πίνοντες παρατηροῦσιν ὅτι αισθάνονται „ἐκλῶσιν κατὰ τὰ γόνατα“ καὶ ἀπανδῶσι τάχιστα. Ἐν τοῖς τάγμασι τῆς πορείας οἱ ἀξιωματικοὶ ἀναγνωρίζουσιν εὐκόλως ἐκείνους τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας αὐτῶν παραγγελίας πίνουσι καθ' ὁδόν· οἱ τοιοῦτοι μετὰ κόπου παρακολουθοῦσι τοὺς συντρόφους αὐτῶν, ἀξάνουσι μετ' οὐ πολὺ τῆς ὀπισθοφυλακῆς τὰς φαλάγγας καὶ σωρεθονται ἐπὶ τέλους εἰς τὰ νοσοκομεῖα. Οἱ δὲ φρόνιμοι πεζοπόροι, καὶ κατατροχόμενοι ὑπὸ τῆς δίψης, ἀπέχουσι τῆς υπερβολικῆς πόσεως· οὕτω δὲ διατηροῦσι τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις καὶ ἀφικνοῦνται εἰς τὸν πρὸς ὄν ὅρον.

Ἐπαναλαμβάνομεν λοιπὸν, ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ πόσις ἐξασθενεῖ τὸν ὀργανισμόν.

Ὁ δὲ οὕτως ἐξησθενημένος ὀργανισμός εὐχερῶς προσβάλλεται ὑπὸ τῶν ασθενειῶν τῆς ἐποχῆς καὶ τούτου ἔνεκα ὁ ὑπερβολικῶς πίνων ἀπειλεῖται ὑπὸ τῶν ἐπιπολαζουσῶν ἐν ὥρᾳ θέρους νόσων.

Ἄλλως τε, ἡ υπερβολικὴ πόσις δὲν κατευνάζει τὴν δίψαν· πάντες δὲ γινώσκομεν, ὅτι ὅσῳ περισσότερόν τις πίνῃ τόσῳ πλέον αὕτη ἐπιτείνεται· ἀπλή δὲ εἶνε τοῦ φαινόμενου τούτου ἡ αἰτία. Ἡ δίψα προέρχεται κυρίως ἐκ τῆς σημαντικῆς ἐλαττώσεως τοῦ ὕδατῶδους μέρους τοῦ αἵματος, ὕπερ ἀπαιτεῖ τὴν ἀναπλήρωσιν αὐτοῦ· ὅθεν κατὰ τοὺς μεγάλους καύσωνας ἀπόλλυσι τις πλέον ὕδατος διὰ τοῦ ἰδρώτος ἢ ὅσον προσλαμβάνει διὰ τοῦ πνιόμενου ὑγροῦ· ἐν μᾶ ὥρᾳ δυνατόν ν' ἀπολέσῃ δύο μέχρι τριῶν λίτρας ὕδατος· ὁ στόμαχος ἀδυνατεῖ ἀβλαβῶς ν' ἀνεχθῇ ἴσην ποσότητα ὑγροῦ· τῆς ἀπωλείας τοῦ ὑγροῦ οὐσης μείζονος ἢ τὸ προσλαμβάνόμενον, ἕκαστον ποτήριον ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἀφαίρεσιν τοιούτου ἀπὸ τοῦ σώματος ἡμῶν τόσῳ μεγαλειότεραν, ὅσῳ ψυχρότερον εἶνε τὸ εισαχόμενον ὕδωρ καὶ ὅσῳ ἀφθονότερον συνεπάγεται ἰδρῶτα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Φάρμακον κατὰ τῶν καυμάτων. Αἱ ὑπὸ φλογὸς ἢ τῶν δέσμων προξενούμεναι πληγὴ καὶ τὰ καύματα λίαν ἐπιτυχῶς θεραπεύονται διὰ διαλύσεως σακχάρου καὶ ἀσβέστου. Ἡ διάλυσις παρασκευάζεται διὰ τῆς ἀναμίξεως πέντε μερῶν ἀσβέστου προσφάτως ἐσβεσμένης καὶ δέκα μερῶν σακχάρου· τὸ μίγμα τοῦτο τίθεται ἐντὸς ἐκατῶν μερῶν ἀπεστακμένου καὶ διηθημένου ὕδατος μετὰ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας.

* * *

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐφημεριδογραφίας. Ὁ Θεόφρατος Ρενουῶ, ἱατρός ἐν Παρισίαις, συνέλεγε πανταχόθεν εἰδήσεις, ὅπως διασκέδῃ τοὺς ἀσθενεῖς αὐτοῦ, ἐντὸς μικροῦ δὲ ἐγένετο ὁ ὑπὸ πάντων προτιμώμενος ἱατρός τοῦ σαρμού· ἵνα δὲ εὐρύνῃ πλείοτερον τὸν κύκλον τῶν πελατῶν του καὶ ἀεξήσῃ τὰς προσόδους τοῦ ἐφαντάσθη να διανέμη καθ' ἑβδομάδα εἰς τὸ δημόσιον φύλλα, ἐν οἷς ἦσαν γεγραμμένα ποικίλα ἐκ διαφόρων χωρῶν εἰδήσεις καὶ κατώρθωσε να λάβῃ τὸ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενον προνόμιον τῷ 1632. Παρόμοια δελτία εἶχον πρότινων ἐτῶν ἐπινοήσει ἐν Βενετίᾳ, ἐκάλουν δὲ αὐτὰ γαζέττας, διότι ἤγροράζοντο ἀντὶ μιᾶς γαζέτας, μικροῦ ἐνετικῶ νομίσματος. Ἐντεῦθεν ἔχει τὴν γένεσιν αὐτῆς ἡ ἰδέα τῆς ἐκδόσεως ἐφημερίδων (gasettes) καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν.

* * *

Πῶς ἐκαίοντο ἐν Ρώμῃ τὰ καταδικασμένα βιβλία. Ἐν δημοσίᾳ τινὲ θέσει ἤγειροτο εὐρὸ ἱκρίωμα καὶ εἰς ἀπόστασιν τριάντα βημάτων προσημαζέτο πυρὰ. Οἱ καρινάλιοι ἀνήρχοντο ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος, παρουσιάζετο δὲ τότε καὶ ἐδίετο τὸ καταδικασμένον βιβλίον δεδεμένον διὰ μικρῶν αἰθρηῶν ἀλύσεων τῷ ἀρχικαρδιάλει, ὅστις παρέδιδεν αὐτὸ τῷ ἱεροδικαστῇ καὶ οὕτω τῷ δικαστικῷ γραμματεῖ. Ὁ γραμματεὺς τὸ μετεβίβαζε εἰς τὸν πρωτοσυνεδρον, οὗτος εἰς τὸν κλητήρα, ὁ κλητῆρ εἰς ἕνα τῶν ἡαβδόχων καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος εἰς τὸν δήμιον. Ὁ δὲ δήμιος ἀνοψῶν αὐτὸ ἐστρέφετο σοβαρῶς πρὸς τὰ κυριώτατα σημεία. Εἶτα ἀπῆλλασσε τῶν δεσμῶν τὸ καταδικασμένον βιβλίον, κατέσχε' ἐν αὐτὸ φύλλον πρὸς φύλλον καὶ ἔρριπτε ἕκαστον αὐτῶν τεμάχιον ἐντὸς ζεούσης πίσεως. Τέλος δὲ ἐγένετο τὸ ἄλον ἐντὸς τῆς πυρᾶς, ὁ δὲ λαὸς ἐπὶ τούτῳ ἀνέκραξεν. Ἀνάθημα εἰς τὰ βιβλία τῶν φιλοσόφων!!!

* * *

Οἱ πέντε ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Πυθαγόρας ἔλεγεν ὅτι πέντε εἶσιν οἱ μέγιστοι τοῦ ἀνθρώπου ἐχθροὶ καὶ ὁ κατὰ τούτων πόλεμος αὐτοῦ πρέπει να ἦνε ἄκωστος καὶ ἀμειλικτος. Ταῦτα δὲ εἶσιν: αἱ νόσοι τοῦ σώματος, ἡ ἀμάθεια τοῦ πνεύματος, τὰ πάθη τῆς καρδίας, αἱ στάσεις τῶν πόλεων καὶ αἱ εἶριδες τῶν οἰκογενειῶν. Τὰ πέντε ταῦτα κακά, ἔλεγε, δέον να πολεμῶνται πάσῃ δυνάμει ἀκόμη καὶ διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου.

* * *

Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ καγγορού. Μετὰ λύπης βεβαίως θὰ πληροφορηθῶσιν οἱ ζωολόγοι, ὅτι τὸ καγγορὸν διατρέχει σπουδαίως τὸν κίνδυνον να ἐξαφανισθῇ ἐν βραχεῖ ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Τὸ δουσιχὲς καὶ περίεργον τοῦτο ζῶον λυσσαλέως καταδιώκεται ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ πλήρη τοῦτο φονεύονται διὰ τὴν χρησιμότητα τοῦ δέρματος αὐτοῦ, τὸ ὅποιον βυρσεύεται κυρίως ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις. Αἱ ἀυστραλιαναὶ ἀρχαὶ ἤρξαντο συγκινούμεναι ἐκ τῆς πιθανωτάτης τοῦ ζώου ἐξαφανίσεως καὶ ἀπεφάσαν, ἵνα, ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 1 Μαΐου, ἡ θῆρα τοῦ ζώου τούτου ἀπαγορεύηται κατ' ἔτος, καὶ πρόστιμον ὠρίσθη βαρὸ παντὶ κυνηγῷ, ὅστις ἤθελε φονεύσει καγγορὸν μὴ ἔχον ὠρισμένον τὸ βάρος.

* * *

Ἀσθενὴς ἀδιόρθωτος. Ἰατρός ἀπαγορεύει εἰς τὸν πελάτην του τὴν χρῆσιν τοῦ κωνιά· παριστᾷ δὲ αὐτῷ διὰ ζοφερῶν χρωμάτων τὰς ἰσὺ τοῦ οἰνοπνεύματος προξενουμένης ζημίας καὶ ἀναφέρει φοβερὰ παραδείγματα.

— Νὰ ἴδῃτε, τῆ λέγει μετὰδ ἄλλων, τελευταίως ἔδωκα εἰς κῆνα να καταπῆ μικρὸν ποτήριον μετὰ τὸ γεῦμα. Λοιπὸν, φίλε μου, ἡ χώνευσις ἀμέσως ἐσταμάτησε. Ἐ! τί λέγετε; Ὁ πελάτης ἐφάνη σκεπτόμενος ἐπὶ στιγμήν, εἶτα δὲ — Τί λέγω; λέγω ὅτι τὸ κωνιά δὲν ἔπνευε διὰ τῶν κῆνας.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ.

(Μετὰ εἰκόνας.)

Ἡ Ψυχὴ, θυγάτηρ βασιλέως τινος, ἦν τοιαύτης ἐξαιτίας καλλονῆς, ὥστε οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ νομφευθῇ αὐτήν, πάντες δὲ τὴν ἐσέβοντο καὶ προσέφερον εἰς αὐτὴν θυσίας. Ἡ Ἀφροδίτῃ ζηλολοποῦσα διέτρεξε τὸν Ἔρωτα νὰ τὴν τιμωρήσῃ· ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ὁ Ἔρωσ ἐρωτευθεὶς εἰς αὐτὴν τὴν ἀπάγει εἰς χρυσοῦν τινα οἶκον, ἔνθα καὶ τὴν ἐπεσκέπτετο νυκτός, ἀναχωρῶν τὴν πρωΐαν ἀφανῆς καὶ ἄγνωστος. Λί ἀδελφαὶ τῆς Ψυχῆς, τὰς ὁποίας ἔφερον ὁ Ἔρωσ εἰς τὸν βασιλικὸν ἐκεῖνον οἶκον κατὰ παράκλησιν αὐτῆς, φθονήσασαι τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν τὴν εὐτυχίαν τὴν συμβουλευοῦν νὰ φονεύσῃ τὸ τέρας κοιμώμενον. Ἡ Ψυχὴ ἀκολουθεῖ τὴν συμβουλήν ταύτην· λαμβάνει μάχαιραν καὶ λόγχον καὶ πλησιάζει νυκτός τὸν ὄπνυττοντα Θεὸν ἐκ τῆς ὀραϊότητος τοῦ ὁποίου τοσοῦτον κατεπλάγει, ὥστε ἐξ ἀπροσεξίας χύνει σταγόνα ἐλαίου ἐπὶ τὸν ὦμον αὐτοῦ. Ὁ Ἔρωσ πλήρης ἀγανακτήσεως ἐπιπλήττει πικρότατα τὴν Ψυχὴν καὶ ἀπέρχεται διὰ τοῦ ἀέρος. Ἡ Ψυχὴ ἀπαρηγόρητος περιπλανᾶται ἐπὶ τῆς γῆς τὸν παροργισμένον Θεὸν μάτην εἰς πάντας τοὺς ναοὺς ἀναζητοῦσα. Τέλος φθάνει εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς ὑπὸ ζηλοτυπίας καὶ ἀγανακτήσεως μαινομένης Ἀφροδίτης, ἧτις, πνέουσα ἐκδικήσιν κατ' αὐτῆς, παραλαμβάνει τὴν Ψυχὴν ὡς δούλην καὶ ἐπιβάλλει εἰς αὐτὴν τὰς βαρυτάτας ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἐξετέλει αὐτῇ δι' ἀοράτου βοηθείας τοῦ Ἐρωτος. Σὺν τοῖς ἄλλοις δια-

τάσσει εἰς αὐτὴν ἡ Ἀφροδίτῃ νὰ καταβῇ εἰς τὸν Ἄδην καὶ λάβῃ παρὰ τῆς Περσεφόνης πυξίδα περιέχουσαν διάφορα τοῦ κάλλους μῦρα. Καθ' ὁδὸν ὁμως μὴ δυναμένη ἡ Ψυχὴ νὰ νικήσῃ τὴν περιέργειάν της ἀνοίγει τὴν πυξίδα καὶ εὐθὺς ἐξελεῖθων θανάσιμος ἀτμός τὴν ἔρριψε κατὰ γῆς. Ὁ ἔραστής αὐτῆς προσερχόμενος ἀρωγὸς τῇ ἐνφροσῆ νέαν ζωὴν. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠθέλησε ν' ἀπεικονίσῃ ὁ διάσημος Κανόβας. Ἡ στάσις τοῦ σώματος καὶ αἱ ἀναπεταμένα πετέρυγες δεικνύουσιν ὅτι ὁ Θεὸς πρὸ μικροῦ ἱπτάμενος προσήλθε καὶ τρυφερῶς περιπτύσσεται τὴν προσφιλεῖ αὐτῷ Ψυχὴν του, ἧτις τοῦ ληθάργου ἀνακύπτουσα ἀνατείνει πρὸς τὸν ἔραστήν καὶ σωτήρα αὐτῆς τὰς χεῖρας της. Ἡ Ἀφροδίτῃ ἐξελεσθεὶς τελευταῖον, ἡ Ψυχὴ γίνεταὶ διὰ προσταγῆς τοῦ Διὸς ἀθάνατος καὶ συζευγνύεται διὰ παντός μετὰ τοῦ Ἐρωτος.

Τὸ πρωτότυπον κοσμεῖ τὴν Βίλλα Carlotta ἐν Menaggio παρὰ τὴν λίμνην τοῦ Comer. Εἶνε δὲ τὸ καλλιτεχνικώτερον καὶ τὸ μᾶλλον ἐξυμνηθεὶν ἔργον τοῦ Κανόβα. Μία συγκινητικὴ ἐνσάρκωσις πολυπαθοῦς καὶ τέλος ὄνταμειβομένης ἀγάπης.

Δημοσιεύοντες τὴν εἰκόνα ταύτην ἄσμενοι δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας, ἵνα ἀναδημοσιεύσωμεν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ πάνου γνωστοῦ τογχανόντος, καὶ τοσοῦτῃ ἐπαινεθέντος ἐπικολορικῶ ἔργου „Ἔρωσ καὶ Ψυχὴ“ τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Θ. Χ. Μεσοπούλου.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ.

Εἰς χλοάζοντος ἄλσους τὰ βράθῃ,
ἐπὶ πόης, ἀνθέων, καὶ μύρων,
ἔνθα ἄλγη σιγῶσι καὶ πάθῃ,
καὶ ζωὴ ὑποφύσκει ἀγῆρων.

Ἐνθ᾽ ἐαρ αἶδιον στέφει
τὰ βαθύσκια δένδρα μὲ φύλλα,
οὐδαμῶς δε σκοτίζουσι νέφη,
πλὴν τὰ πάντα γελῶσιν αἰμῶλα.

Κεῖται οἶκος ἐν εἶδει ἀσύλου,
οὐρανοῦ καταπλεον μύρου,
ἡμιθέου τοῦ Ἐρωτος φίλου,
καὶ τῇ γῇ προσφιλοῦς, τοῦ Ζεφύρου.

Ἔδε — λέγουσιν ὅτι — ὁ Ἔρωσ
ὅτε πόρρω πρὸς ἔργον ὁδεύει
ὡς ἀρμόδιον εἶρε τὸ μέρος,
καὶ συγνάκις μοχθῶν νυκτερεύει.

Ἐδῶ ἔδραμε τότε ἐν πάθει
τῆς πληγῆς του ζητῶν θεραπείαν
πρὶν ἢ ἀσπλαγχνος μήτηρ του μάθῃ
τοῦ κακοῦ τὴν κακοῦργον αἰτίαν.

Ὡς ἐπαίτης πηρὸς καὶ χωλαίνων,
τὴν φαρέτραν του φέρων ὡς πῆραν,

καὶ μὲ βῆμα περίφοβον βαίνων
τοῦ Ζεφύρου του κρούει τὴν θύραν.

Φιλικὴ τὸν ἐδέχθη ἀγκάλῃ,
ἱλαρὸς τὸν ἠσπασθη ἑταῖρος,
πλὴν δεινῶς ἡ καρδία του πάλλει·
τῆς φιλίας ἀκούει ὁ ἔρωσ; . .

„Ὅρη, βράχοι ὑψοῦνται, ὦ φίλε,
— μετὰ στῶνων ὁ Ἔρωσ γογγύζει —
τῶν Ταρτάρων ἀπαισιαι πύλαι,
ἔπου λαίλαψι μνηστῆται καὶ τρίζει . . .

„Ὅπου πνέει ὁ λῆψ καὶ ἡ φρίκη,
οὐδαμῶς δε ἡ δρόσος σου φθάνει,
ἔπου κρώζουσι κορῶνα καὶ λύκοι,
καὶ κατάραν τὸ πᾶν παριστάνει.

„ὦ! αὐτόθι ἐπλήγη, ὦ κρίμα!
μὲ φρικτὸν τῆς φαρέτρας μου βέλος,
θα ἐπόθουν αὐτόθι καὶ μνημα
ἂν Θεὸς εἶχον πώποτε τέλος . . .

„Ὅμοι! φίλε, θνητὴ οὐρανοῦ,
ἐπαξία πορφύρας θεαίνης,
οὐρανοῦ καὶ χθονὸς ἄρμονία,
καὶ ἡ αἴγλη τῆς γῆς τῆς ταλαίνης.

„Ἦν, ἀθρόον ἡ γῆ ὄγνοοῦσα
ὅταν κλησῖν νὰ δώσῃ ἀξίαν,

τοὺς αἰθέρας ἐν κόμπῃ ἰδοῦσα,
ἀπεκάλε: „Ψυχὴν“ οὐρανοῦ.

„Τὴν ὄργην τῆς Θεαίνης μητρός μου
ἀνεκόκα ὡς λαίλαπος δίνῃ,
καὶ ἡ δόσποτος πόρρω τοῦ κόσμου
μαρτυροῖ τὸν κήλοκα πίνει . . .

„Ἐγὼ δὲ νὰ θαυμάσω ποθῆσας
τῶν χαρίτων τῆς κόρης τὸ μέλος,
ἐκ τοῦ θάμβους χαμαὶ ὀλισθήσας,
εἰς τὰ στήθη ἐπλήγην μὲ βέλος . . .

„Ἦδη ἔρμαιον φθίνων τῶν πόνων
ὁ τοὺς ἄλλους νὸν ἄχρι πατάσσω,
πρὸς Σέ, Ζέφυρε, τρέχω καὶ μόνον
νὰ μοι κλείσῃς τὸ τραῦμα αἰμάσσω . . .“

Ἀλλὰ φεῖ! θεραπεύεται τραῦμα
ψυχικὸν μὲ βοτάνας καὶ μόνον;
κατασβέννεται πώποτε καῖμα
ἔχον ἔνδον πυρὰν ζωογόνον; . . .

Καὶ ὁ Ἔρωσ ἐδέχθη ἀφώνως
τοῦ Ζεφύρου τὸ φάρμακον κλαίων,
τῆς πληγῆς του ἐσβέσθη ὁ πόνος,
ἀλλ' οὐχὶ τῆς ψυχῆς του τὸ καῖον . . .